

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník III. - Číslo 47-48

V Žatci 10. prosince 1948

Cena 4 Kčs

Naše hlavní úkoly

„Reemigrace, osidlování a asimilace — to byly a jsou stěžejní problémy, jež řešit připadlo za úkol Svazu Čechů z Volyně. Reemigrace byla úspěšně zakončena v r. 1947 a pojem „reemigrant“ patří čím dále tím více minulosti. Osidlování je takřka provedeno — zbývá tudíž úspěšně dokončit proces asimilace“. — Tato skutečnost byla konstatována na poradě zástupců a delegátů odboček SČzV dne 27. II. 1948 v Žatci i na 3. valné hromadě Svazu 28. listopadu i. r. Z této skutečnosti vyplývají také další úkoly naší organizace.

Dva dny — 27. a 28. listopad 1948 — budeme jednou jistě hodnotit jako významný mezník v dějinách našeho návratu do vlasti. Tyto dny uzavírají jaksi formálně jedno další období našeho života a staví před nás s důraznou naléhavostí nutnost urychlení poslední etapy na cestě tohoto návratu — asimilaci, přizpůsobení, sžití a vžití se do poměrů a prostředí ve staronové vlasti. Valná hromada Svazu Čechů z Volyně postavila před nás však ještě jeden velmi naléhavý úkol, který bude třeba řešit před tím než postavíme tečku za reemigrací volyňských Čechů. Tímto úkolem je shromáždění materiálu, který by posloužil k historickému ohodnocení našeho života a působení na Volyni a přínosu pro věc osvobození republiky v první a zvláště ve druhé světové válce. V důsledku starostí o existenční zakotvení byla tato otázka až dosud odsunována a je již nejvyšší čas, aby jí byla věnována pozornost, jakou jistě zasluhuje.

Jsme si však dobře vědomi toho, že nestačí jen mluvit o tom, co již bylo vykonáno a shromáždovat historický materiál. Vždyť musíme spolupřítomnost jako předpoklad pro krásnou budoucnost. Naším nejpřednějším úkolem proto bude zapojit se do všeho dění a budovatelského úsilí národa, plnit vzorně úkoly vytčené pětiletým plánem a postupovat v předních řadách bojovníků o nový, dokonalejší společenský řád — socialismus. Na této cestě můžeme dokonale využít poznatky a zkušenosti získané na Volyni a uplatňovat je. A to nejen poznatky a zkušenosti

(Pokračování na str. 4.)

Stuhu s heslem „Chrabrý neumírá“ připjal na prapor voj. út. „Volyňských Čechů“ v neděli 28. XI. 1948 předseda SČzV pplk. RA Antonín Malina

Účastníci 1. olympiady lidového umění a tvorby vol. Čechů zahájili veřejné vystoupení vítězů v Městském divadle v Žatci 28. XI. 1948 státními hymnami československou a sovětskou

Vojenský útvar v Žatci

ponese jméno „Volyňských Čechů“

Slavnostní přejmenování voj. út. v Žatci na útvar „Volyňských Čechů“ v neděli 28. listopadu t. r. zahájil předseda Svazu Čechů z Volyně Jaroslav Chudoba tímto projevem:

Vážený přátelé, milí hosté, vojáci, krajané z Volyně! Jménem Svazu Čechů z Volyně zahajují dnešní historicky významnou pro nás slavnost přejmenování voj. útvaru v Žatci na útvar „Volyňských Čechů“ — spojenou s věnováním stuhu na praporec tohoto voj. útvaru — a vítám vás všechny co nejsrdčněji. Zvláště pak vítám brig. gen. Brože, který se v zastoupení ministra nář. obrany účastní této naší slavnosti, dále gen. Papoušek, gen. Bergra, odborového přednostu min. inf. a osvěty Petra Konečného, min. radu dra Šatavu, býv. hlavního plnomoc. pro reemigraci v Lucku na Volyni, dále plk. Lomského a plk. Sedláčka — naše bývalé velitele na frontě, předsedu ČUZ, našeho krajana Švihovského a všechny hosty z Prahy, jakož i zástupce KSČ, OAVNF, ONV a MNV ze Žatce.

Jménem všech vol. Čechů, zvláště pak příslušníků čs. zahr. arm. vyslovuji naši hlubokou vděčnost a upřímnou radost nad tím, že se nám dostalo té cti, že voj. útvar v Žatci ponese jméno „Volyňských Čechů“.

Touto skutečností jsou znovu hodnoceny zásluhy a oběti, které volynští Čechové přinesli v bojích za svobodu republiky Československé v řadách čs. zahr. armády ze SSSR. Touto skutečností je vyjádřeno přesvědčení, že i pro budoucnost se s námi může počítat jako s věrnými a spolehlivými obránci republiky a strážci jejich demokratických zásad a socialistických vymožeností.

Slavná bojová tradice volyňských Čechů, vykoupená krví a životy tisíců z jejich řad, bude žít a bude nerozlučně spjata s vojenským útvarem, který ponese jejich jméno. Jsme právem hrdí a šťastní, že je to právě voj. útvar v Žatci, v místě, které se pro nás stalo symbolem nového domova ve staré vlasti.

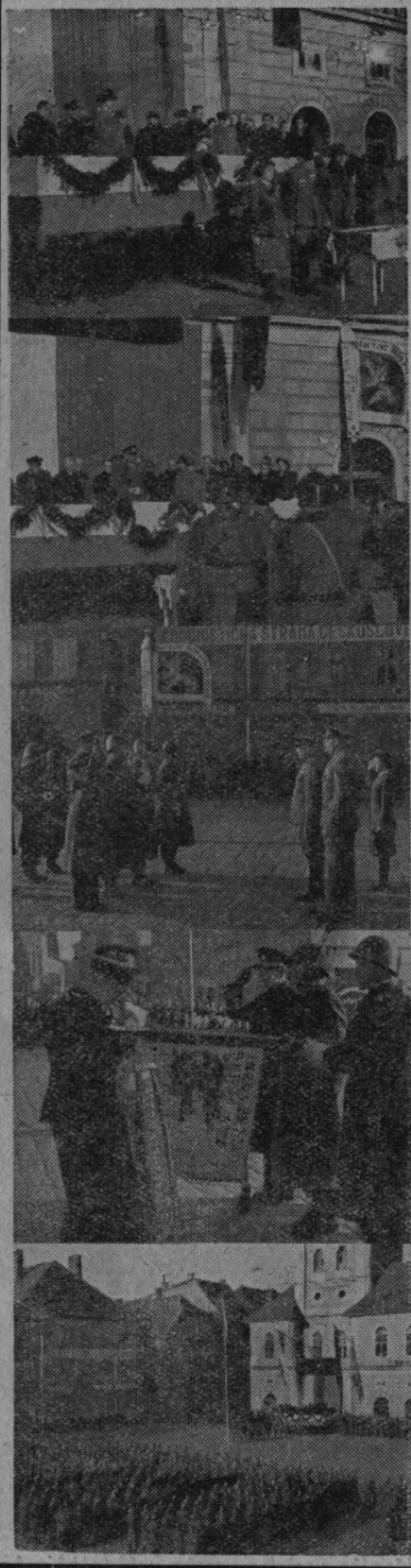
Tato skutečnost však zároveň zavazuje. Zavazuje nás jako celek — a každého zvlášť. My proto nesmíme za žádných okolností dopustit, aby třeba jen jednotlivci z našich řad chtěli hřešit na dobré jméno volyňských Čechů, zneužívat důvěry, kterou v nás kladou zástupci naší vlády a lidu, profanovat svatý odkaz těch, kteří položili životy pro svobodu a šťastnou budoucnost republiky a zrazovat ty ideály, pro něž jsme my všichni trpěli, bojovali a vítězili a v jejichž jménu jdeme a půjdeme vpřed k radostnějším zítřkům naší vlasti s celým národem, společně se zeměmi lidových demokracií po boku velkého a věrného spojence Sovětského svazu, jehož hrdinná Rudá armáda byla i naší učitelkou ve společném boji proti fašismu a nacismu. Takové jednotlivce nestrpíme ve svých řadách a budou vyřazeni ze středu celého národa.

Jsme pevně přesvědčeni, že ten nejlepší poměr vol. Čechů k armádě a uznání, jehož se nám dostává, najde své plné vyjádření v usilovné, budovatelské práci pro blaho národa a ve společné snaze o zajištění míru a šťastnější budoucnosti všeho československého lidu.

Dnes bude slavnostním způsobem vyhlášeno přejmenování voj. út. v Žatci na útvar „Volyňských Čechů“. Svaz Čechů z Volyně, který se tímto stává patronem tohoto voj. útvaru, jako vrcholná organizace všech vol. Čechů, věnuje dnes na praporec útvaru stuhu, jako výraz uvědomění všech čestných důsledků a závazků z tohoto aktu vyplývajících.

„Chrabrý neumírá“ — je heslo vepsané do stuhu. Chrabrý neumírá — buďť heslem vepsaným hluboko do mysli a srdcí všech, kdož byli, jsou a budou příslušníky vojenského útvaru „Volyňských Čechů“.

Vojáci a velitelé voj. útvaru „Volyňských Čechů“! Vás stejně jako nás zavazuje slavná bojová tradice voj. jednotek československých, které se ve druhé světové válce postavily na stranu spravedlnosti, pokroku a vítězství! Vás stejně jak nás zavazuje a pojí jeden velký

ci: obrana vlasti. Bude proto jistě naší společnou snahou, aby tyto odkazy byly ctěny a závazky plněny tak, jak se sluší, aby byly plněny bojové úkoly.

S naší strany — věříme a slibujeme, že tyto závazky budeme plnit stejně dobře a úspěšně, jako jsme plnili naše národní a vlastenecké povinnosti v poslední světové válce; ve vítězných osvobozovacích bojích se Svobodou za svobodu.

Vojáci a velitelé — příslušníci voj. út. „Volyňských Čechů“!

Věnujeme dnes na praporec vašeho i našeho útvaru stuhu, která budiž symbolem naší věrnosti, oddanosti a lásky k vlasti a řeší armádě, příslibem, že budeme žít a pracovat pro zachování těch ideálů, pro něž jsme bojovali, a jasným důkazem o tom, že stojíme společně s vámi vždy hotovi k plnění rozkazů jako dobrá a věrná stráž naší vlasti — republiky Československé!

Za zvuků chorálu „Kdož jste boží bojovníci“ byla pak na praporec útvaru připjata stuha. Stuhu připjal pplk. Antonín Malina, vol. Čech, místopředseda Svazu v doprovodu škpt. Perného a por. Kozákové.

Po projevu předsedy SCzV ujal se slova v zastoupení ministra nár. obrany brig. gen. Brož, který poděkoval za projev lásky k armádě vyjádřenou věnováním stuhu. Dále zdůraznil, že každý musí pochopit nutnost být stále na stráži a umět udržet to, o čem bojujeme, t. j. nový řád, kde každý bude stát jako rovný s rovným, kde ne-

bude vykořisťovateli ani vykořisťovaných a kde nebude nikdo utiskován. Tomuto novému řádu jdeme a půjdeme vstříc, ať se to komu líbí nebo nelíbí, poněvadž stojí za to, aby byl bráněn všemi silami. Těm, kteří to nechápou, nutno vysvětlit a ukázat, že je to cesta nezadržitelná. Armáda bude stále na stráži a pod záštitou SSSR ubrání a donese spolu s ostatním lidem revoluční pochodeň k šťastnému vítězství. Tuto vřru a přesvědčení ztělesňuje prezident republiky Klement Gottwald.

Po projevu gen. Brože poděkoval velitel voj. út. „Volyňských Čechů“ za převzetí záštity a věnování stuhu a slíbil, že útvar si bude pamětliv hesla vepsaného na stuhu a bude pokračovat v hrdinné radici volyňských Čechů.

Dále promluvil gen. Papoušek, připomněl, že slavnost zapadá do rámce oslav Velké říjnové revoluce, která znamenala i osvobození naší republiky a zdůraznil nutnost pokračovat v duchu jejich ideálů a odkazu.

Potom promluvil ještě předseda ČUZ, zástupce KSC, OAVNF a MNV ze Žatce a za Sdružení zahr. vojáků 2. odboje plk. Lomský, který krásně a výstižně zhodnotil, jako bývalý náč. štábu 1. čs. sboru v SSSR, přinos vol. Čechů pro věc osvobození vlasti a jejich úspěšné snahy o budování nového života v osvobozené republice spějící k socialismu.

Po státní hymně československé a sovětské nastoupil voj. út. „Volyňských Čechů“ k slavnostnímu defilé před oficiálními hosty. Tím byla také slavnost ukončena.

VOLYŇŠTÍ ČEŠI — TANKISTÉ

v boji za osvobození vlasti

Hrdinný boj u Sokolova byl nejmáramnější příslibem, že Českoslováci v SSSR nevyjadřují náš odboj na východní frontě jen symbolicky, ale také prakticky. Statečné chování Českoslováků v sokolovské bitvě definitivně upevnilo důvěru sovětské vlády k našim poměrně málo početným jednotkám a od této doby československá brigáda v SSSR sílí a roste přes veškeré zásahy reakční kliky gen. Ingra v Londýně. Tento nechtěl, aby československé jednotky v SSSR byly početné. Zvláštní snahou gen. Ingra bylo, aby naše jednotky na východě neměly moderní technické zbraně, a to jak tanky, tak i dělostřelectvo. Přes veškeré snahy „Ingrovců“ dala sovětská vláda v r. 1943 povolení k organizaci tankových jednotek u 1. čs. sam. brigády a díky tomu mohly již v bitvě u Kyjeva zasáhnout první dvě čs. tankové roty do boje.

Během letošních oslav 5. výročí osvobození Kyjeva bylo dost přiležitostí učinit si naprosto jasnou představu o tom, do jaké míry československé tanky rozhodly o vítězství u Kyjeva. Zde rádi připomínáme, že již v této, v našich vojenských dějinách první tankové bitvě zúčastnili se volyňští Čechové.

Byl to v první řadě volyňský Čech npor. Josef Toušek, který v pozdějších bojích velel tankové rotě výborných sovětských strojů T-34.

Npor. Josef Toušek, narozený v Hulči České na Volyni, prošel se svými tanky všemi boji od Kyjeva po Moravskou bránu. Za své zásluhy byl vyznamenán vysokým sovětským řádem „Rudého praporu“, 3 čs. válečnými kříži (r. 1939), čs. medailí „Za chrabrost“, sovětskou medailí „Za otvahu“ a celou řadou dalších vyznamenání.

Příchod brigády gen. Svobody na Volyň znamenal pro volyňské Čechy konečně možnost, aby prakticky dokázali, že vlastenečtí Volyňáci je hluboké a opravdové a jejich nenávisť vůči Němcům velká a neúprosná. 12.000 volyňských Čechů utvořilo z neúplné pěší brigády kompletní sbor, vybavený v dostatečném počtu moderními zbraněmi.

V reorganizaci byla vytvořena z tankového praporu tanková brigáda s vlastním R. T. O. a praporem tankových desantních samopalníků. Není třeba zdůrazňovat, že Volyňští v nové jednotce převládali. V dubnu roku 1944 byla část mladých Volyňáků odeslána do důstojnického tankového učiliště v Saratově. Jako jeden z absolventů této školy mohu zde s hrdostí prohlásit, že jsme z počtu 144 frekventantů „Specpodrazděleníja“ při vyřazení obsadili v pořadí takřka všechna první místa.

Po důkladném výcviku v Kyvercích a později na hranicích Rumunska byli konečně tankisté připraveni zasáhnout do bojů. Od této doby dějiny tankové brigády zaznamenávají jeden úspěch za druhým. Skvělá jednotka vedená skvělým mladým důstojníkem (plk. gšt. Janko Vladimír) budila uznání i u zkušených sovětských tankistů. Nechci se zde rozepisovat podrobně o detailech jednotlivých tankových bitev, chci pouze v kostce shrnout účast tankistů Volyňáků v některých bitevách, které naši mladé volyňské mládeži mají sloužit jako věčný vzor příkladné statečnosti a odvahy. Nelze jinak než uvést ve známost jména volyňských Čechů tankistů, kterým patří náš dík a naše úcta za jejich statečnost před nepřitelem.

Ppor. Gregor Josef, volyňský Čech

z Mirohoště, jako první vniknul na svém tanku do ulic Ostravy. V uličních bojích zničil mnoho německých strojů a vojáků. V závěru bitvy byl zákeřně zastřelen německým volksšturmmákem. Je vyznamenán sovětským řádem „Rudý prapor“, 3 čs. vál. kříži a jinými vyznamenáními.

Npor. Toušek Josef, volyňský Čech z Hulče, výtečný velitel tankové roty. Jeho charakteristika je citována v úvodu mého článku.

Ppor. Jiří Porazík, volyňský Čech z Hulče, statečný tankista od Dukly, Zorau, nejmladší podporučík tankista, byl vzorem pro mladé i starší. Je vyznamenán sovětskou medailí „Za otvahu“, čs. vál. křížem, medailí „Za chrabrost“ atd.

Četař Jiří Cilc, volyňský Čech z Hulče, statečný velitel tanku, smělym nájezdem zničil silně nepřátelské protitankové postavení. Až po vítězném boji byl zákeřně zastřelen německým sneprem. Četař Jiří Cilc je vyznamenán posmrtně 1. a 2. čs. vál. křížem.

Je zde celá řada dalších odvážných volyňských tankistů, jsou to: čet. Kovář Václav, rt. Carboch Josef, rt. Josef Rampas, por. Palička Vlad. atd.

Jsmo přesvědčeni, že všechna tato jména vejdou do dějin tankové brigády z SSSR a že jim bude věnováno patřičné místo, tak, aby každý čtenář nabyl správného přesvědčení, že to byli volyňští Čechové, kteří v první řadě spoluutvářeli slávu československých tankových jednotek na východě.

Přejmenování tankové jednotky v Žatci na „Tankovou brigádu volyňských Čechů“ je pro nás nejlepší zárukou, že naše naděje ve věci zhodnocení naší činnosti budou splněny.

Kpt. Cilc Emil.

První olympiada lidového umění a tvorby volyň. Čechů

Svaz Čechů z Volyňe uspořádá v rámci oslav Velké říjnové revoluce ve dnech 27. a 28. listopadu t. r. v Žatci první olympiadu lidového umění a tvorby volyňských Čechů. Závěrečné soutěže v Žatci ve sborovém i solovém zpěvu, hudbě, tanci a recitaci ve čtyřech slovanských řečích zúčastnilo se přes sto našich krajanů ve věku od 10 do 50 let.

Slavnostního vystoupení vítězů spojeného s udělením cen zúčastnili se všichni oficiální hosté, kteří byli přítomni na valné schůzi SČzV a při slavnostním přejmenování voj. út. „Volyňských Čechů.“ dále četní zástupci ústředního krajinického tisku.

Veřejné vystoupení vítězů bylo zahájeno státními hymnami československou a sovětskou, které zazpívali účastníci olympiady. Potom měl úvodní proslov předseda SČzV red. Chudoba, který řekl toto:

„Úvodem budíž mi dovoleno říci několik slov o tom, co dalo podnět k pořádání tohoto našeho kulturního podnikání, který je prvním toho druhu v republice a o tom, jaký účel tím sledujeme.“

Přesně před rokem stejně jako letos v rámci oslav Velké říjnové revoluce uspořádal Svaz Čechů z Volyňe v Žatci „Večer slovanské vzájemnosti“, kde po prvé vystoupil před veřejností Soubor volyňské mládeže vedený mistrem Libovickým se svým repertoárem písní a tanců všech slovanských národů.

A při té příležitosti jsme si postavili za úkol: hlásit a propagovat myšlenku slovan. vzájemnosti, družby a bratrství všech slovanských národů a prakticky tuto myšlenku a všechny zásady slovanství uplatňovat. Řekli jsme tenkrát, že praktické slovanství znamená pro nás: znát řeč, národní bohatství — literaturu, historii — prostě kulturu a duši toho lidu — a rozumět jí. Poněvadž jsme vyrostli v prostředí těch bratrských slovanských národů, máme k tomu ty nejlepší předpoklady.

Náš první pokus v Žatci měl mimořádný úspěch, což jistě značně přispělo k tomu, že nezůstalo jen při slovech. Soubor vol. mládeže se rozjel do míst, kde je osídleno značnější procento našich krajanů a všude probouzel zájem o kulturní činnost a ukazoval způsoby, jak vol. Češi mohou uplatňovat doma ve vlasti své bohaté kulturní zkušenosti a poznatky, které si přivezli z kraje a prostředí, kde se vzájemně prostupovaly nejen zájmy hospodářské, ale především národní bohatství a kultura Rusů, Poláků a Ukrajinců. Zájezd souboru však sledovaly i další účel: přiblížit všem divákům a posluchačům slovanský svět, propagovat jeho ideály sociální, národní a vlastenecké a ukázat, jak je třeba chápat praktické slovanství. A tento účel byl splněn všude, kde soubor vystupoval.

Odborový přednosta ministerstva informací a osvěty Petr Konečný při svém projevu v Městském divadle v Žatci 28. XI, t. r. na veřejném vystoupení vítězů 1. olympiady lidového umění a tvorby vol. Čechů

Uvědomili jsme si však brzy, že jen tímto způsobem nebude dosaženo rychlých a plných výsledků a úspěchů. Ani deset souborů by nemohlo tento úkol splnit se zdarem tak, jak toho vyžaduje a zasluhuje. Proto dnes používáme novou formu kulturní činnosti zaměřené ve stejném směru, proto chceme využít a použít pro tento účel všechny schopnosti a síly našich krajanů — a nejen použít — ale probouzet, podporovat, šířit a uplatňovat v nejširším pojetí.

A tak jsme přišli na myšlenku uspořádat letos a pořádat každoročně olympiadu lidové kulturní a umělecké tvorby, tak jak tomu bývalo na Volyňi a uplatňovat u nás zkušenosti získané v tomto směru v SSSR, kde olympiady „chudožestvennoj dějatelnosti“ pořádají každoročně v celostátním měřítku.

Včera proběhla závěrečná soutěž o pořadí těch, kdož se kvalifikovali do finále v jednotlivých disciplínách po předchozí vyřazovací soutěži, kterou prováděl kult. ref. SČzV mistr Vl. Libovický na místě. Dnes vystoupí vítězové 1. olympiady lidové kulturní a umělecké tvorby vol. Čechů s těmi čísly svého programu, v nichž dosáhli nejlepších výsledků, podle rozhodnutí soudcovského sboru, v němž zasedali: režisérka městských divadel pražských Míla Mellanová, prof. Hočková, mistr Sauerstein a mistr Libovický. Při této příležitosti děkuji jménem SČzV a všech účastníků olympiady zmíněnému soudcovskému sboru za objektivní posudky a obě-

tavou spoluprací. Děkuji také všem účastníkům olympiady za pochopení a podpoření těch našich upřímných snah, které vedly k jejímu uspořádání a jsem pevně přesvědčen, že již příštím rokem budou vidět výsledky, které si od tohoto kulturního podnikání právem slibujeme.

A vám všem, kteří dnes uvidíte a uslyšíte zpívat, tančit, hrát a recitovat ve čtyřech slovanských řečích naše „lidové umělce“ — kteří nepřestávají vědu pro vědu“ — ale kteří mají ke kulturní činnosti ten nejbližší vztah, poněvadž v ní hledají a nacházejí osvěžení po těžké práci, radost a vzpruhu k dalšímu budovatelskému úsilí, vám všem přeji, abyste i vy měli z jejich snah a úspěchů stejnou radost jako oni. Vždyť všichni sledujeme jistě cíl obsažený v heslu „Kulturou k lidu — s lidem ke kultuře“.

Po úvodním proslovu předsedy SČzV se ujal slova odborový přednosta ministerstva informací a osvěty Petr Konečný, který pozdravil přítomné jménem ministra Václava Kopeckého.

V dalším obsáhlém a srdečném projevu ocenil kulturní vyspělost volyňských Čechů, jejich přínos pro osvobození republiky a pro sbližení slovanských národů. Tato olympiada, pravil, která je pokusem o nový způsob propagace myšlenky slovan. vzájemnosti, je činem, který odpovídá kulturní podstatě lidové demokracie. Lid je povolán, aby nejen rozhodoval o věcech kultury, ale i přijímal a tvořil kulturní statky. Olympiada lidového umění a tvorby

Pořadí vítězů I. olympiady lidového umění a tvorby volyňských Čechů v Žatci

27. a 28. XI. 1948 pořádané Svazem Čechů z Volyně

volyňských Čechů je dobrým příkladem a vzorem kulturní práce a nadto cenným přínosem k poznání umění slovanských národů.

Po projevu odb. přednosty min. inf. Petra Konečného promluvil za soudcovský sbor režisérka Městských divadel v Praze Míla Mellanová, která zhodnotila velmi dobrou snahu všech účastníků o podání toho nejlepšího výkonu a seznámila obecenstvo s hledisky, jimiž se komise řídila při určování pořadí v jednotlivých disciplínách.

A potom již mistr Libovický uváděl vítěze, kteří přednášeli resp. předváděli ta čísla svého pořadu, v nichž docílili největšího úspěchu. Recitace střídala zpěv, hudba tanec. Vystupovali jednotlivci, skupiny, soubory i sbory. Zněla stejně mile a působivě píseň česká vedle ruské, polské či ukrajinské. Stejně plynule byly recitovány i básně ve všech těchto slovanských řečích. Obecenstvo odměňovalo bouřlivým potleskem každý výkon, neboť u všech účinkujících oceňovalo především upřímnou snahu a blízký vztah k lidovému umění, prostému, přirozenému a proto tak přesvědčivému.

Podrobnosti o první olympiádě lidového umění a tvorby volyňských Čechů přinášíme na jiném místě. Zde budíž pouze konstatováno, že i přes některé nedostatky a závaty tato olympiáda splnila své poslání a její výsledky se projeví jistě již v nejbližší budoucnosti, a to v tom, že pěstování lidového umění a tvorby se rozroste mezi našimi krajany do šířky i do hloubky. A proto se již dnes těšíme na příští olympiádu jar.

Naše hlavní úkoly

(Pokračování se strany 1.)

rázu hospodářského — ale také kulturního. Krásným a úspěšným důkazem tohoto posledního tvrzení byla bezpochyby i naše první olympiáda lidového umění a tvorby vol. Čechů, pořádaná rovněž ve dnech 27. a 28. listopadu t. r. v Žatci.

A historicky významné bylo pro nás jistě především slavnostní přejmenování voj. út. v Žatci na útvar „Volyňských Čechů“ spojené s věnováním stuhu SČZV na jeho praporec. Tímto slavnostním aktem byla výrazně dokumentována skutečnost, že jsme se zapsali nesmazatelným písmem do dějin našeho druhého odboje, vyjádřena vědomost celého národa a předvědčení, že tohoto uznání plně zasluhujeme a že ani v budoucnosti nezklameme. Také z tohoto vyplývá pro nás úkol: pokračovat v tradici chrabrych bojovníků za svobodu národa, plnit odkaz padlých kamarádů, stát věrně na strážní viasti — republiky Československé — a bránit všechno to, co bylo dobyté krví a obětmi a co je rozmnožováno prací. Jsou to všechno úkoly nemalé a důležité. Je proto třeba aby každý z nás svým dílem přispěl k jejich splnění.

j. ca.

Zpěv sólo:

1. Sjatkovská Jarmila, Chomutov.
2. Car Ivan, Suchdol n. O., Mor.
3. Činka Boris, Aš
4. Redkinová Helena, Bohosudov, okr. Ústí n. L.
5. Březinská Marie, Suchdol n. O., Morava

Recitace sólo:

1. Židlický Václav, Žatec
2. Šulženko Jiří, Meclov, Šumava
3. Bjmová Zdenka, Bohosudov, okr. Ústí n. L.
4. Dubec Václav, Suchdol n. O., Morava
5. Svoboda Jaroslav, Jakubov, p. Vojkovice n. Ohří

Hudba, klavír:

1. Permanová Jiřina, Podbořany
2. Hajná Alena, Mar. Lázně.

Harmonika:

1. Hajný Stanislav (9letý), Mar. Lázně.

Duo zpěv:

1. Tomášková Olga a Květoňová Emilie, Kunin, Morava
2. Rudolf a Jaroslav Hovorkové, Hořesedly, Podbořany
3. Židlický Václav a Kogutič, Žatec a Postoloprty.

Všichni za doprovodu kytary.

Národní tance:

1. Kult. skup. „Žatec“ (Špačková, Petychorská, Málková, Somol, Liška a Šimon)
2. Kazilovská Jiřina a Šulženko Jiří, Meclov, Šumava
3. Šulženko Jiří, Meclov, Šumava.

Sborová recitace:

1. Kult. četa „Volyň“, Suchdol n. O., Morava
2. Kult. skupina „Žatec“.

Sborový zpěv:

1. Sbor „Boraťin“, Chotiněves, Litoměřicko
2. Kult. četa „Volyň“, Suchdol n. O., Morava
3. Kult. skupina „Žatec“.

Vlastní skladby básní:

1. Šajnová Anna, Malá Čermná.

Uznání si zasluhují i ti, kdož nezvítěžili. Ukázali velký smysl pro tvorbu a jistě se na druhý rok polepší. Uznání si zaslouží Zofie Maševská z Horního Maxova, že tak nádherně vychovává své dcerušky, které tančily a zpívaly ve 4 řečích. Může se s nimi počítat pro příští olympiádu. Také byli velmi dobří bratři Svobodové (mandolina a kytara), kteří vystupovali mimo soutěž, jelikož nepodali včas přihlášku. Škoda! Jistě napříště se přihlásí a mají možnost zvítězit, neb jejich technika je obdivuhodná.

Ti, kdož se neumístili, nemusí být smutni, jistě si to na druhý rok napraví. Nejvšestrannější byla Kult. skupina „Žatec“, neb se zúčastnila ve všech disciplínách soutěže.

Tak první olympiádu bychom měli za sebou. Máme první vítěze a zase jedna stránka naší práce je vykonána. V soudcovské komisi zasedali: Míla Mellanová (sólovou a sborovou

recitací), režisérka Městských divadel v Praze, dr. Jelena Holečková-Dolanská, prof. zpěvu na Městské hudební škole v Praze (zpěv), Mistr Jaroslav Sauerstein, ředitel Městské hudební školy v Žatci (hudba), Vladimír Libovický, baletní mistr (tanec). Bylo velmi zajímavé sledovat tento nekrvavý boj na jevišti, který probíhal dne 27. listopadu 1948 o 15. a 20. hod. Na jevišti přítomně uvítal kult. ref. SČZV, představil vzájemně soutěžící a soudcovské komisi, popřál mnoho zdaru a již zaujali všichni svá místa. Učinkující za kulisami, soudcovská komise v hledišti. Jeden po druhém vystupovali, podle přihlášek se kontrolovalo, co kdo přihlásil, ovšem, mchli si to ještě v posledním okamžiku změnit (na štěstí takových bylo málo) a tak vše probíhalo hladce. Komise bodovala, seřadila body a po vzájemné dohodě určila vítěze. Není to jen tak jednoduché, a pro zajímavost zde uvádím, co se bere v úvahu při takovém bodování. Jistě si všichni toto číslo uschovají a na druhý rok se podle toho budou řídit. Tak vezmeme sólo zpěv. Měl 6 dílů, podle kterých se bodovalo. Za 1. hlas, 2. ovládnutí hlasu, 3. intonace, rytmus, vazba, dynamika, 4. přednes (styl a výraz), 5. výběr skladby, 6. celkový dojem z vystoupení. Pak ještě poznámka, kde soudce píše své postřehy aneb závady, upozorní, že nebyly dodrženy podmínky, neb na příklad sborový zpěv nebo recitace bez dirigenta, což je také plus, ale za to se body nezískávají.

Sborový zpěv má tytéž body, ale k tomu jeden bod: srozumitelnost! A na to právě mnozí zapomínají a je to velká chyba. Tanec se boduje: 1. Fysický předpoklad, nadání, 2. technika, 3. rytmus, 4. výraz, 5. čistota stylu (ne aby někdo v národním tanci si řekl, že tančí polku a dělal tam v ní dřepy), 6. celkový dojem z vystoupení. Sólová recitace: 1. hlas a jeho ovládnutí, 2. výslovnost (l), 3. jazyková správnost, 4. přednes, 5. výběr skladby, 6. celkový dojem z vystoupení (zde dělali účinkující chyby v bodě 5, že si volili někteří básně na lyrický hlásek — hršimavou, a naopak na silný hlas hrubého ražení — lyriku, neb lhostejnost, nedávali pozor na přízvuk — na předložky, vztah recitujícího k dílu, nedodržování pauz, zbytečné pohyby (n. p. tam u potoka — ukazují rukou), neb zbytečný pathos, neuvědomovali si, že každé dílo má svůj rytmus, pozor na samohlásky, nedělit věty podle řádek, ale podle smyslu a v češtině na čárky, n. p. „příklad“ místo příklad. Neb ve sborové recitaci rozložení vět na jednotlivé osoby nesmí být náhodné. Také se ztrácí body recitování povinné básně, nepodání přihlášky atd.

Zde vidíte, že pro laika se zdá někdy nespravedlivým umístění toho

aneb onoho. A přece tomu tak není! Ztratí-li v něčem jen po jednom bodu, nakonec to prohraje. Pak přijde sborová recitace: Za 1. hlasová zdatnost, 2. intonace, rytmus, vazba, dynamika a souhra, 3. srozumitelnost, 4. přednes (styl a výraz), 5. výběr skladby, 6. celkový dojem z vystoupení. (Proto se také může stát, že desítičlenný sborek porazí i 80členný! Musí si každý uvědomit, že ne vždy řívaní je recitace a že sborová recitace má hodně společného s hudbou, že ta má také pianissima a forte, mezzoforte a všechny zvraty hudby. A teď hudba: 1. technika, 2. rytmus a dynamika, 3. přednes, 4. volba skladby (duševně každému vše neodpovídá), 5. pojetí skladby, 6. celkový dojem z vystoupení. Za každý z těchto požadavků mohl soudce dát nejvýše 5 bodů, takže souhrn činí 30 bodů. Ovšem ztráceli soutěžící jen z každého po jednom bodu, dostane součet, který činí jen 24 body, a druhý ve dvou získal plný počet, již má náskok dvou bodů = 26. Tu je to celé! Ovšem na konferenci komise se ještě radí, uvažuje a nechce nikomu ublížit. Také, jak jsem již poznamenal, že se ztrácejí body i z jiných důvodů, n. p. jako nedodržení podmínek soutěže. Vcelku to proběhlo velmi hladce a nikomu se neublížilo. Také s potěšením mohu konstatovat, že nebylo pokusů o reklamaci se strany soutěžících, rodičů neb přibuzenstva. To je správné. Nikdo není předem vyvolen, hezky na jeviště, ukaž, co umíš, dodrž podmínky, připrav se, a do boje! Zde nehraje roli původ, majetkové poměry, postavení, zde si jsou všichni rovni, ať rolník, dělník či nějaké jiné povolání. Také není přípustno, aby na veřejné vystoupení vítězů si někdo vzal něco, co nepředvedl před komisí na bodovací soutěži. Zde bych podotkl, že obecnost to celkem chápalo. A kdyby ne, což by si musel přečíst zápis, a jistě po takovém by to milé nebylo ani reklamujícímu, ani soutěžícímu. Komise musí si být vědoma a dodržovat zásady, co je komu do toho, že tu aneb onu písničku složil ten a ten, za poměrů takových a makových, nemá-li uměleckou hodnotu. Dnes se všeobecně válčí proti takovým „šlágrům“, a představte si, čtyři měsíce se o tom píše, dávají instrukce, a pak by se mohlo stát, že z olympiady lidové a umělecké tvorby by se stal kabaretní program! To je nepřipustné a to si měli všichni promyslet, kdož to nečetli, nevěšmali si toho, a na poslední chvíli se vyptávali s něčím, co nemá ani patu, ani hlavu! Ovšem, to vše poznamenanám, aby se každý, kdož se přihlásí do celostátní soutěže tvořivosti SCM, takovýmto chybám vyhnul. A věřte mi, že když se přihlásíte ve všech čtyřech řečích, dobře se připravíte, máte naději na vítězství. Zkuste to! Informace dostanete všude v sekretariátě SCM. Končil bych: Sláva vítězům a čest poraženým! A na druhý rok na shledanou!

VI. Libovický, kult. r. SČZV.

Pěvecký sbor „Boratín“ z Chotiněvse u Litoměřic, známý svým uměním ještě z Volyně, obsadil prvé místo ve sborovém zpěvu

Vítězství, jež zavazuje

Psát o vítězi je věc snadná. Mám po ruce zápisy a bodovací tabulky, podávám zde veřejnosti přehled o vítězích a také vysvětlím jak a proč zvítězili.

Sólo zpěv. Zvítězila Jarmila Sjatkovská, která zřejmě se zpěvu učila, neb převyšovala své soupeře, získala plný počet bodů. Její ovládnutí hlasu, rytmus, dynamika, vazba, tedy veškeré požadavky byly splněny velmi dobře. Ukázněnost v přednesu a také vhodný výběr doplnily dojem. Zpívala ruský, ukrajinský, slovenský a český. Byl to požitek naslouchat jejímu přednesu, jak dokáže i z té prostinké národní písničky jako „Oj, za hajem, hajem . . .“ udělat tak krásnou věc.

Sólo recitace. Vítěz Václav Židlický recitoval česky, ruský, polsky a ukrajinsky. Docela ruskou básně i v českém překladu. Ovšem je na něm také vidět, že n-recituje po prvé, ale musí se vystříhat zbytečného pathosu, který vzbuzuje dojem nepřirozenosti. Jediný, který se částečně přiblížil v povinné básni tomu, jak má vypadat. Ovšem, za ním jen o chloupěk končil na druhém místě Šulzenko Jiří, který získal mnoho bodů svou přirozeností a také již dlouho jsme neslyšeli tak nádhernou ukrajinskou, jako v básni „Velykomu Stalinovi“ od Mykoly Bažana, kterou přednášel. Také recitoval ve třech řečích. Zde byla velmi silná konkurence. Třetí Bimová Zdeňka měla krásnou ruštinu, jen škoda, že si J. V. Sládka Žitný klas lépe nepřipravila, vždyť povinná básně má přednost.

Klavír vyhrála — to doslovně hrála a vyhrála — Permanová Jiřina. Její technika je báječná a jak praví zápis: Vyslovený talent, technicky i

přednesově velmi dobrá. I druhá Hajná Alena není zlá, musí více cvičit.

Harmonika. Ta byla slabě zastoupena a tak si vítězství odnesl Hajný Stanislav — devítiletý! Bude musít hodně cvičit, aby si na příští olympiadě prvenství uhájil.

Duo zpěv: Tomášková Olga a Květoňová Emilie i když nedisponují hlasovým fondem, zvítězily, získavše v jiných požadavcích dostatečný počet bodů. (Přece se jim ta jízda těch 15 km na kole na zkoušky vyplatila.)

Tance. Zde si Zatečtí nechali ujít velkou příležitost získat všechny tři ceny. Zvítězila kult. skupina „Zatec“ za tanec „Kolomyjku“, který neměl takřka chyb. Ovšem jen těsným rozdílem jednoho bodu, neb na druhém místě se umístila Kazilovská Jiřina se svým partnerem Jiřím Šulženkou za tanec „Hopak“. A třetí místo s tímtež počtem bodů si podržel sám Šulzenko. Jejich předností, kde získali body, byla technika a život v tanci. Nejslaběji zde byly zastoupeny národní tance české — a to se musí také dohnat.

Sborovou recitaci si zajistila kult. četa „Volyň“, ačkoliv jen 10členná, ale kvalitní, vše z paměti, a ještě byla citelně oslabena nemocněním sólisty. Tato skupinka si musí doplnit repertoár, a bude naší chloubou na Moravě.

Pěvecký sbor. Vítězství si odnesl „Boratín“, zachovávající tradici z Volyně. Velmi kvalitní, sezpívaný sbor, jen trochu více dát pozor na výslovnost. Jinak dnes můžeme počítat, že je to náš nejlepší pěvecký sbor. Chvádyhodné je to, že všechny sbory zpívaly ve všech požadovaných řečích:

rusky, polsky, ukrajinsky a česky. (Taktéž sbory „Zatec“ a Volyň“.)

Všem vítězům srdečně blahopřeji. Ale vítězství — to zavazuje, příští olympiada . . . obhájit získané prvenství! A také šířit tuto píseň, tanec, recitaci ve svém okolí. Nesmíte všichni ustrnout, což když vás někde někým jako vítěze — pozve! Nemyslete, že ti, kdož v boji podlehlí, budou spát, připraví se na příští olympiadu a zaútočí na vaši posici. Překvapení bylo mnoho. Nedá se dost dobře tipovat, kdo zvítězí, jen ten, kdo si je jist dobrou přípravou, může si dělat naděje. Vítězové se rozejdou do celého pohraničí, čekáme od nich, že často dají o své další práci znát. Moravu zachránil Suchdol n. O., jinak by naši na Moravě vyšli naprázdno. Což tam se nežije kulturně? Litošvicko dobře reprezentovala Chotíněves a Šumavu jen dva soutěžící, ale odvážeji si dvě druhé a jednu třetí cenu. Také se musí dbát na všestrannost, tak SCM má v soutěži také „trojboj“, to znamená, že každý jedinec neb skupina se musí zúčastnit ve třech disciplínách současně (zpěv, tanec, recitace a neb recitace, hudba, tanec a pod.). Takovým všestranným účastníkem byla jediné kult. skup. „Zatec“, neb se zúčastnila jak ve sborové recitaci, tak ve zpěvu a tanci. Příštím rokem bude dotována cenami také všestrannost jednotlivce i skupiny.

A také bych chtěl připomenout, příště si nezaměňujte básně za prózu, neb básně se recituje a próza se ne-recituje. Rusové tomu říkají „chudožestvennoje čtenie“, ale to my jsme v soutěži zatím neměli. Správně byste měli být za to vyloučení ze soutěže jako za nedodržení podmínek. Dále zpěv. Když jsou to národní písně, tak není možné, aby se zpívaly písně „šlágrovité“, to jsou ty, které tak zabíjejí naše krásné národní písně. Pak proč taková melancholie? Proč si vezmu píseň utahanou a uplakanou? Vždyť při výběru ztrácíte body, jste mladí, máte mít radost ze života a ne se utápět v „vito/kách“ a „unylých“ písničkách. To jsou vše rady a pokyny pro podruhé. Dnes se to může psát, ovšem před olympiádou ne, neb by to znamenalo ovlivňování. Tam stačilo, že jsem napsal: národní písně všech čtyř slovanských národů. A tady se ukázala schopnost každého jednoho, jak si dovede vybrat. Při této příležitosti bych chtěl poděkovat dr. Zdeňku Plachému za laskavost, ochotu a hlavně trpělivost, kterou projevil při doprovodu účinkujících. Nebylo to lehké — hlavně proto, že většina neměla vůbec noty. To byl také zázrak doprovázející zpěv, a ještě toho, kdo vůbec při klavíru nezpíval. V soutěži, jak jsme viděli, hrála velkou úlohu kytara, a což balalajka a harmonika? No, byl to začátek. Jistě napříště se to vše polepší.

Vladimír Libovický.

Kult. četa „Volyň“ ze Suchdolu n. O. si odvezla dvě přední ceny. Umístila se na prvním místě ve sbor. recitaci a na druhém místě ve sbor. zpěvu

Jak jsme se připravovali na olympiadu

Všelijak. Jak kdo mohl. Jedni svědomitě, druzí si ledabyle řekli, že jsou dost dobří — že nemohou být ohroženi. Sborová tělesa měla potíže, ne všichni členové jim řádně chodili na zkoušky, no a pak na to doplatil celý sbor neb skupina. Jiní jezdili obětavě až 20 km vlakem neb 15 km na kolech, za noci v dešti se vraceli domů. A ráno zase na pole. Jiní přijeli na soutěž z továrny přímo po noční šichtě. A tak to šlo dokola. Při objížďce na vyřazování jdu do obce pěšky, na poli u lesa oře mladý muž a zpívá jedna radost. Je-

líkož zpíval rusky, šel jsem k němu, no, on se připravoval za pluhem na olympiadu! Duo zpěv si připravovali při čištění cukrovky. Jeden cvičil recitaci večer ve chlévě při krmení koní, postál jsem stranou, vyslechl celou básně, a bylo po vyřazování. Došel jsem k němu, zašli jsme do světnice, on chtěl ještě recitovat — jako na to vyřazování. Povídám mu, že je to již hotové a že je přijat. Začervenal se. Brání se, že takhle v klidu to bude ještě lepší. Obstal čestně, byl připouštěn do soutěže vítězů. Takové a jiné podmínky měli vítězové. L.

Členové kult. skupiny „Zatec“ — Špačková, Málová, Petychorská, Somol Simon, Liška — předvádějí ukrajinský národní tanec „Kolomyjka“, za který získali první místo

Olympiada - škola

Po vyřazovací soutěži, v sobotu večer, když již bylo hodně pozdě v noci, nikdo z účastníků neodešel, počkali si na výsledky soutěže. Komise přišla po konferenci na jeviště, kde se všichni shromáždili. Kult. ref. SCzV a člen soudcovského sboru mistr Libovický přečetl výsledky a pak požádal každého člena komise zvlášť, aby vysvětlil pravidla recitace, zpěvu, hudby, a v čem se dělají chyby.

S velikou radostí vyhověli. A tak první se ujímá slova dr. Jelena Holečková-Dolanská, profesorka zpěvu. Velmi poutavě, přístupnou formou vysvětlovala na příkladech, ani jsme

nedutali, poslouchali jsme... A pak, když se ujala slova Míla Mellanová, to jsme ani nedýchali, teprve jsem se dozvěděl, proč jsem v recitaci prohrál. A já jsem myslel, že umím recitovat. Ale vezmu si to k srdci, budu se kontrolovat, budu se učit. Mně se zdálo, že ta čeština se nemůže tak hezky recitovat jako ruština, která je mi tak blízká. To byla pro nás velká škola! Dík vám za toto poučení, a myslím, že mluvím za všechny. Kdyby se mohly konat takové přednášky častěji, ale na venkově, a hlavně zde v pohraničí, pak by celý národ správně zpíval a recitoval. Ještě jednou srdečný dík!

Jeden z vyřazených.

Vystoupení vítězů

Veřejné vystoupení vítězů je proto, aby tam vystupovali jen vítězové.

A tu je celá komise a pořadatelé v permanenci. Není to tak jednoduché, jak se někomu zdá. Kdyby to byla soutěž jen v češtině, pak ano, to by bylo lehké. Pořadí vítězů se musí respektovat, ale je jich moc, a takový večírek nesmí být delší nežli dvě a půl hodiny. To znamená, že nemohou všichni hrát, recitovat, zpívat a tančit všechno. Ale jak to udělat, aby tam byly všechny čtyři slovanské řeči zastoupeny? Většinou získávali soutěžící nejvíce bodů za ruštinu a ukrajinštinu, ale musí tam být také čeština a polština. Vezme-li se někomu ruština a ukrajinština, obecně si bude myslet, že ten dotyčný je slabší a že mu bylo ukrivděno. A tak vyřazování končilo o 1. hod. po půl noci, a již o 5. hod. ranní se pracovalo nad sestavením programu, podpisováním diplomů, rozdělením cen (neb na ty se teprve mohou vybrat místa a pořadí), a jen tak tak že to stačilo do 15 hod. na vystoupení. Jaké štěstí, že soutěžící byli tak ukázněni a nikdo nereptal. Podrobili se všemu a tak jedině se to mohlo zvládnout. To je velká práce, než do poslední chvíle se neví, kdo to vyhraje.

Potom vystoupení musí mít také gradaci, a tak se musí začít těmi z

posledních míst, ne podle pořadí vítězů. Není to koncert. Proto také se nemohou dělat čísla jen z toho, co se komu líbí. Až si bude někdo pořádat jen akademii, tak pak si tam dá, co bude chtít. Do tohoto vyměřeného času se musí také věsnat slavnostní řečník, projev člena komise a něco také pro ten potlesk. Samozřejmě, že se člověk všem nezachová. Co lidé, tolik nápadů a přání. Nejhorší je u lidí, když si myslí, že přes ně není, že jsou nepostradatelní, hned se urazí, tručují, ve všem vidí křivdu — často namlouvanou sobě samým. I zde je ta škola sebekázně a podrobení se kolektivu v zájmu věci. Jestliže je to olympiada ve čtyřech řečích slovanských národů, tak to veřejné vystoupení také tak musí vyznít. Není to trh, kde by se smlouvalo, kolik čísel má kdo dát. Tím spíše, jestliže ta věc tam vůbec nepatří. Zákulisí takových věcí nesmí mít vliv na pořádek pořadu. Jsem ochoten vše uveřejnit, bude-li potřeba. Mohlo by se také potom stát, že by si tam někdo chtěl zahrát jednoaktovku. Času je dosti, je na to celá zima, divadlo je často neobsazené, a tak se mohou pořádat večírky v tom aneb onom směru, koncerty, divadla, aktovky a i koncerty církevního zpěvu. Tak jen do práce. Libovický.

Kde příští olympiada?

Kde se bude pořádat druhá olympiada? To jsou problémy, a já bych rád již dnes se o tom rozhovořil. Není to nutné, aby se stále konala olympiada jen v Zatici. Což kdyby se o to ucházely odbočky a taková olympiada byla svěřena některé z nich? Tak namátkou jsem přišel na Litoměřice. Rád bych byl, kdyby se o tom odbočky a členové Svazu rozepsali, debata je zdravá, a tak bychom určili místo již teď, aby se pomalu k tomu připravovali. Ono to není jen tak jednoduché, to vymáhá

dobrou přípravu, organizační aparát, aby vše pak klaplo.

Vyzývám všechny odbočky a členy Svazu, účastníky olympiady, aby své nápady a důvody, proč by se hodila tam a nebo jinde, napsali, rozprede se o tom debata a její výsledek pak určí místo. Zase jen v listopadu, aneb myslíte, že by bylo lépe vždy brzo z jara? Ze by bylo více času za zimu na přípravu? I to by nebyl špatný nápad. A docela myslím, že by to bylo lepší! Co o tom soudíte vy? Libovický.

Co se recitovalo

V češtině: J. V. Sládek, Petr Bezruč, R. Konečný, Jiří Rébl-Vo-lyňský — a kde jsou ostatní, proč se zapomnělo na současné autory? Vše si všimát našich básníků, a také se věnovat češtině, aby u vás tak krásně zněla, jako ruština, polština a ukrajinština.

V ruštině: Vl. Vl. Majakovskij, I. A. Krylov, Michail Světlav, Lermontov, Borys Gorbato, Konstantin Simonov — a na Puškina si nikdo nezapomněl.

V polštině: Tady rádil jedině St. R. Dobrowolski. A což Mickiewicz, Slowacki, Tuwim a jiní?

V ukrajinštině: T. Ševčenko, Mykola Bažan, P. Pančenko, Lesja Ukrajinka.

Co se zpívalo

Česky a slovensky: Moravo, Moravo! — Kdo jsi pravý Čech? — U panského dvora. — Před sousedy na potoce. — Rodná země. — Tancuj, tancuj! — Lásko, bože, lásko! — Teče voda teče... — Hej, Slované! — Píseň práce. — Dobrú noc.

Rusky: Smugljanka. — Na poziciu děvečka. — Vot měitsa trojka. — Rozkinuloš more široko. — Tjomanaja noč. — Sulika. — Spit děrěvška. — Katuša. — Partizánská. — Večer na rejdě. — Snieg tajet. — Vstavaj strana ogromnaja.

Polsky: Rozkvidaly peki bjalych róż. — Hej tam pod lasem. — Goralu. — Ty pojdiesz gorou a ja dolinou. — Umarl Maciek, umarl. — Czerwone jabluszko — pásmo polských nár. písní.

Ukrajinsky: Oj, poslala mene mama. — Misjacju jasnyj. — Zas vylataly kozacheňky. — Oj, polola orlycia. — Stojit hora vysokaja. — Oj, nesvity misjačenku. — Verchovyno. — Povij vitre na Ukrajinu. — Oj, za hajem, hajem. — Stavok zasnuv. — Kijivski divčata. — Oj, znaju, znaju. — Marusine serce. — Za horamy kačky plyvuť. — Rozprjahajte chlopci koni. — Vijut vitry, vijut!

Z toho vidíte, jak všichni byli melancholicky naložení, sem tam vzácně se objevila veselá píseň.

Co se hrálo

Z. Fibich, A. Dvořák, Fr. Liszt, B. Lebedová a J. Votroubek. A což Bedřich Smetana? Na toho si nikdo nezapomněl? A Čajkovskij, Moszkovský, Chopin, Suk, Moňuško, a současní autoři? A Češi, národe hudebníků, kde byly housle? Jistě se již ode dneška budete připravovat v hudbě na příští olympiadu, neb to vyžaduje dlouhé přípravy. L.

JEN O BOD

V sólové recitaci prohrál jeden z favoritů a byl na dalším místě. Za kulisami mu povídá jedno děvče: „Víš, že jsi prohrál jen o jediný bod?“ „Ano, to nevádí, on totiž je jistě lepší, nemám tu zkušenost, co on.“ „Ano, jen o bod. Ani to ho nemrzelo. Tak to má být.“

Po olympiádě

Ve dvojzpěvu obsadily první místo členky kulturní čety „Volyň“ Tomášková Olga a Květoňová Emilie

Dnes už jenom vzpomínáme . . .

Byla to ale „fuška“! Zčalo to vlastně už někdy v září, kdy vyšel návrh na uspořádání soutěže. Datum se původně proponovalo na 27—28. říjen. Brzy však se začalo pomýšlet na uspořádání — po vzoru sovětských olympiád chudožestvennoj dějatelnosti — olympiádu lidové kulturní a umělecké tvorby. To vyžádalo značnějších příprav a proto se datum odložilo na 27—28. listopadu.

A teď to přišlo! Jezdit, shánět, psát a propagovat! Každý na svém úseku. Mistr Libovický jako kulturní referent SČZV a iniciátor celé věci, rozejel se po odbočkách. O tom již napsal dost a dost sám. Chtěl bych jenom poznamenat něco k onomu slovu „rozejel“.

Po odbočkách bylo připraveno málo nebo vůbec nic. Musel proto všechno sám shánět. A dělal to jak se dalo. Bláto, dešť — to bylo všechno stejné. Úkol musí být splněn! Nejel-li do té neb oné vesnice vlak ani autobus, zkusil to na kole nebo pěšky. Ale sehnal. K tomu se však přihlásila jeho stará nemoc. Obnovil se mu zánět nervů v noze, jenž ho už jednou vyřadil na dlouhou dobu z práce.

Mistr Libovický byl upoután na lož.

To bylo již dvě neděle před olympiádou. Přípravy byly v plném proudu. Začala usilovná propagace. Denně se psaly hromady dopisů, články do novin, různé žádosti a pokyny. Mistr Libovický zaujal své velitelské postavení (na posteli), odkud „řídil celý boj“. V ústředí Svazu bylo rušno. Bylo nutno udržovat stále spojení s mistrem Libovickým. Přitom bylo nutno obden dovážet k mistrovi lékaře. To obstarával při vši práci a shonu redaktor Chudoba.

Tak v intenzivní práci uběhl týden a stáli jsme v posledním týdnu příprav. Na schůzi se rozdělily funkce, určili se pořadatelé — vedoucí jednotlivých oborů. A teď přišlo to hlavní. Sehnat ubytování pro účinkující a delegáty, obstarat stravu — prostě vše, co by stačilo k spokojenosti hostů. Každý se rozběhl po svém. K tomu přišla ještě výzdoba sálů i řada jiných drobnějších prací, jež se musely vykonat stejně tak dobře, jako ostatní.

A aniž bychom byli zpozorovali, byl pátek, dne 20. listopadu 1948, poslední den před zahájením. Vše bylo připraveno. Byly natištěny legitimace pro účinkující, programy a štítky. Úkoly byly rozříděny a určeny jednotlivcům. „Hlavní stan“ byl určen v místnostech Věrné stráže. V pátek večer přijela kulturní četa „Volyň“ ze Suchdolu n. O. Byly to první vlašťovky z okolí. A pak už sobota. Brzy ráno byl každý na svém místě. Začali přijíždět první hosté. „Tak prosím, legitimace, na byt k panu . . .“ „Já je tam odvedu“ — a začalo ubytování. K polední byla většina účinkujících delegátů a hostů na místě. Přijeli také cizí pozorovatelé — zástupci různých korporací, redaktoři ČTK a jiných listů.

O 15. hodině byla zahájena v Městském divadle vyřazovací soutěž. Přišla soudcovská komise. Za oponou

bylo rušno. Všude napětí a trpělivě očekávání. Komise zasedla. Každý čeká. Uder gongu! Opona jede nahoru. První jdou tance matych a sólový zpěv. „Júúú, já nemám noty!“ „Moje píseň tam není!“ „Já to s klavírem nezkoušela!“ „No, možná byste si to doprovodila na kytaru?“ Tak všelijak to vypadalo. Dr. Plachý, jenž doprovázel soutěžící na klavír, nevěděl, kde mu stojí hlava. Noty nejsou a každý chce doprovodit! Ale už jedem! První, druhý a pak další a další. Počáteční nejistota mizí. Každý je už uvolněnější. V hledišti pilně pracuje soudcovská komise. „Další prosím“ — a jeden za druhým se střídá. Jedni druhým dodávají naději. „Vždyť to nic není“ — říkají ti, co to mají už za sebou. Zatím se ale těm, na které to čeká, chvějí kolena. „Jak mi to dopadne, umístím se?“ — rozjímají. „No a i když se neumístím, ať jsem bit, jen když se peru! Vždyť je to první příležitost, kdy si můžem změřit síly s druhými!“ V 18.45 končí sóla. Pokračovat se bude večer ve 20 hod.

To si každý odběhl nasytit svůj hladový žaludeček (vždyť to bylo zdarma a bez lístků!), aby mohl večer pokračovat. Zatím se plnila stravovací stanice OPM novými a novými soutěžícími. Každému chutnalo. „Ten šéf ale dobře vaří“ — libovali si a zakusovali knedlíkem.

Také soudcovská komise — teď jsme z nich už neměli takový strach — se odebrala k večeri.

O 20. hod. se pokračovalo. Na pořadu byla dua, sborové zpěvy a recitace.

Po ukončení vyřazovací soutěže byli ohlášení vítězové. Nikdo nereptal. Každý věděl, že mu bylo přiděleno spravedlivě.

A v pozdních nočních hodinách hlaholil u divadla radostný smích mládí, které buduje a tvoří, mládí, které žije a jde vpřed! Takové mládí potřebujeme. Potřebujeme mladé lidi, kteří se nebojí budoucnosti, kteří hledí radostně vstříc příštím dnům, kteří prožívají svůj život

První místo v sólovém zpěvu obsadila Jarmila Sjatkovská z Chomutova. Na obr. mistr VI. Libovický předává cenu

uvědoměle, kteří vědí, co chtějí a za čím jdou!

V neděli pak v 15 hod. se konalo v Městském divadle veřejné vystoupení vítězů. Hlediště přeplněné. Opona jde nahoru. Každý je pln nedočkavosti. Hosty přivítal a význam olympiady vyzvedl předseda SČzV Jar. Chudoba. Poté se ujal slova zástupce ministerstva informací a osvěty odb. přednosta Petr Konečný a pozdravil olympiádu jménem ministra informací V. Kopeckého. Nakonec promluvila za soudcovskou komisi režisérka Míla Mellanová z Prahy.

A začal program. Bouřlivý potlesk se rozléhal po každém čísle. Současně byly předávány ceny, jež zakoupil Svaz Čechů z Volyně vítězům. Krásnou akademií —

přehlídku slovanského umění, jež předčila o mnoho některé aplikované „večery slovanských písní a tanců“ — ukončil pěvecký sbor „Boratin“ z Chotiněvse u Litoměřic, jenž si odnesl palmu vítězství ve sborovém zpěvu. Slavnosti byly ukončeny večer lidovou veselicí. Tam se mládež po dobře vykonané práci pobavila, a tak je to v pořádku.

A nám dnes nezbyvá nic jiného, než volat: Kéž tato olympiáda nezůstane osamocenou! Nechť „rok co rok a na věky“ proudí z našich jevišť krásné slovanské písně, tance a recitace. To je přáním všech nás, jež jsme stáli u kořebky zrodu onoho díla, a voláme: následujte nás!

Za rámeček soutěžícím

Sebekritika je krásná věc. A věřte, při takových příležitostech je to vzácnost ojedinělá. Po vyřazovacích bojích přišla ke mně jedna soutěžící dívka z Podbořanska. „Mistře, ja bych zítřka sem nemusela již jezdit.“ Takto mě oslovila. „Proč?“ ptám se. „No, já jsem to jistě nevyhrála,“ odpověděla srdnatě. „Po čem soudíš, žeš to nevyhrála? To se ještě neví.“ Ale ona mě úplně překvapila. Povídá: „Já nejsem zdaleka tak dobrá, jako ti ostatní!“ Věřte, to jsem nečekal od mladé dívky. Místo pláče uznala, že nestačila v konkurenci a otevřeně to přiznala. Máš divenko krásné vychování a v životě se neztratíš! Děkuji ti za sebekritiku. Je to vzácná věc. A ručím ti za to, že když si uvědomíš i ty chyby, které jsi udělala v recitaci a napraviš je, připravíš se řádně, tak příští olympiádu vyhraješ!

V. L.

Tomu se řekne klid

Když tak sedíte za soudcovským stolem a soustřeďujete se na výkon, vjte, že všichni soutěžící, jeden méně, jeden více jsou rozčileni. Dá se to lehce vycítit z přednesu a výkonu. Ovšem, nic si z nás nedělal soutěžící Stanislav Hajný, devítiletý hráč na harmoniku z not. S klidem vyšel, uklonil se, rozevřel noty a začal hrát směs národních písní. Ovšem, v těžké pasáži si „mákl“ vedle. S klidem se poškrabal za uchem, jako by si řekl: Chyba! Ano, chyba to byla, ztratil bod, ale hrál klidně dál. Před vystoupením vítězů již byl hodinu předem v šatně divadla a pilně cvičil. Povídám mu: „Dnes to již nedohoníš.“ Odpověděl klidně: „Musím tu chybu napravit.“ Na jevišti hrál a dařilo se mu to. Po páté písniče mu šeptám ze zákulisí: „Dost, přestaň! (On totiž čas pokročil, a tak jsem myslel, že by to mohlo stačit.) Zavrtěl hlavou a hrál dál, až to s klidem dohrál.“

L.

Krásná disciplína

Obdivu si nezaslouží jen ti, kdož zvítězili. Zde bych chtěl vyzdvihnout disciplínu, kterou prokázali vyřazení aneb ti, kdož obsadili poslední místa. S radostí přišli na veřejné vystoupení a těšili se tak, jako vítězové. Dbali všichni pokynů. Sobectví je zlá věc a je dobře, že se nikde neprojevilo.

L.

Oblek soutěžících

Každý vystupoval oblečen v tom, co měl. Někdo v prostých šatečkách, jiní si přizpůsobili kostým k tomu, co dělali. Ale všimli jsme si, jak někteří měli hezké národní ukrajinské kroje. Velmi hezounké byly sestříčky Maševské, které měly velmi pracně vyšité kroje, také jiní si zachovali tuto lidovou nádheru. Skupiny byly oblečeny většinou do bílých bluz a tmavých sukýnek, páni bílé košile (kravaty a jiní zase rozhalenky) a tmavé kalhoty. Stejnokroje měl „Boratin“, jakousi aplikaci na národní český kraj, a skupina „Zatec“ v tanci hezké, stylisované kroje ukrajinské. Scházely kroje české, no, je to ještě brzo, a žádné nemáme, ale radil bych, aby si každý šetřil a takový kraj si opatřil. K dostání jsou, v Praze je několik obchodů, kde se dostanou nádherné kroje.

L.

Dopisy po olympiádě

„Vážená redakce, uveřejněte prosím adresu těch paní, co soudcovaly, ráda bych jim poděkovala, a nevím, kam mám psát. Za co bych děkovala? No, za to, že byly na nás tak hodné, milé a mluvily s námi jako s rovnými sobě, a přece toho tolik umějí. Děkuji Vám.“

Velmi rádi vyhovujeme a doufáme, že nebuděš sama, která jim napíše. Míla Mellanová, režisérka, Rašínovo nábřeží 64, Praha VI. Dr. Jelena Holečková - Dolanská, Dykova 13, Praha XII.

r.

Jak byli účinkující spokojeni?

To nejlépe dokazují sami: Slečna B. Z. z Bohosudova nám píše: „Zasílám Vám srdečné díky za vše, co jste pro nás učinili. Dovedu ocenit Vaši práci a námahu a doufám, že to nebylo naše poslední setkání. Byla jsem opravdu šťastná mezi Vámi, svými krajany.“ A mnoho jiných takových dopisů dostáváme a všichni se těší na příští olympiádu.

Jsmo rádi, že se Vám u nás líbilo a těšíme se také na příští shledanou!

-ck-

Poděkování. Organisační vedení kult. skup. „Zatec“ děkuje touto cestou panu Špačkoví za propůjčené místnosti k nacvičování, panu Vlčkoví za nacvičování zpěvu a všem členům skupiny, kteří s radostí zastupovali žatecký okres na I. olympiádě lidové kulturní a umělecké tvorby. Prosíme, aby ti všichni přijali náš upřímný dík.

Jiřina Permanová z Podbořan, nadějná klavíristka. Obsadila ve hře na klavír první místo.

První cenu v sólové recitaci získal Václav Zidlický ze Zatece.

Zprávy svazu

3. valná hromada SČzV

Třetí valnou hromadu Svazu Čechů z Volyně zahájil v neděli 28. 11. t. r. o 9. hodině ve velkém sále hotelu „Zlatý anděl“ v Zatci předseda SČzV Jar. Chudoba. Uvítal přítomné členy a delegáty odboček a zvláště hosty, mezi nimiž v první řadě min. radu dr. Šatavu za MSP, předsedu ČUZ a našeho krajana ředitele Svihovského, min. radu dr. Folprechta, dr. Kubička, Evžena Bartůška ze Sdružení zahraničních Čechů, dále zástupce KSC, OAVNF, ONV a MNV ze Zatce. Poukázal potom na dalekosáhlé a historicky významné události v našem státě, které se odehrály za období od poslední valné hromady v květnu 1947 a které pochopitelně nemohly zůstat bez vlivu na utváření poměrů v naší organizaci. Tyto události jsou všem dobře známy a není našim úkolem dnes je rekapitulovat. Naším úkolem, řekl dále, je vyvodit z nich pouze správné závěry a vytvořit předpoklady proto, aby i Svaz Čechů z Volyně zaujal čestné místo mezi těmi, kdož nehledí pouze zpět — ale hledají nové, lepší cesty k uskutečňování těch zásad a ideálů, které dnes uplatňuje úspěšně celý národ na své cestě k dokonalejším formám společenského řádu — na cestě k socialismu. Závěrem zdůraznil, že tato valná schůze uzavírá jedno další významné období v našem životě. Jistě před nás však postaví úkoly nové, neméně významné a důležité, úkoly budování, výstavby a přestavby ve svorné spolupráci s ostatním lidem republiky, otázku zapojení do všeho dění a v neposlední řadě otázku kulturní činnosti. Jest si proto jen přát, aby i tyto další úkoly byly splněny stejně úspěšně, jako ty dosavadní.

Nežli bylo přikročeno k projednávání dalších bodů pořadu, upozornil všechny účastníky na časové omezení vzhledem ke slavnosti přejmenování voj. út. v Zatci na útvar „Volyňských Čechů“, která je stanovena na 11 hod., a požádal, aby jak projevy, tak diskuse byly omezeny na věci zásadního rázu.

Po schválení pořadu valné hromady bylo přikročeno k projednávání jednotlivých bodů.

Volba komise volební a návrhové. Do komise volební a návrhové byli zvoleni: škt. Krejčí, kpt. Cilc, Mojdl, Hlaváček.

Čtení zápisu z minulé valné hromady. Zápis nebyl čten, ale byli zvoleni 3 verifikátoři, a to: Foitík, Louda, Martinovský, kteří zápis ověřili a shledali správným.

Projevy hostů. Za ministerstvo sociální péče promluvil ministerský rada dr. Šatava. Jeho projev přinášíme v plném znění:

Vážení a milí přátelé!

Jménem MSP, které mám čest zde zastupovati, pozdravuji váš sjezd a valnou hromadu a přeji vám nejlepšího zdaru.

Je mi nejen ctí, nýbrž působí mi velkou radost, že právě mně připadl tento úkol, protože mám k volyňským Čechům zvlášť srdečný poměr. Vzpomínám si, jak toužebně volyňští Češi očekávali naši přesídlovací missi, s jakou radostí nás uvítali a jak nám všemožně při plnění našeho úkolu pomáhali. Neopominu žádné příležitosti, abych tuto okolnost nezdůraznil, neopominu však aké nikdy připomenouti, že úspěch přesídlení jest hlavně zásluhou Sovětského svazu a jeho upřímné snahy provést Dohodu o vzájemné spolupráci z 10. 7. 1946.

Vzpomeňme i dnes této zásluhy na důkaz vděčnosti za to, že byl tak umožněn návrat téměř celé významné větve našeho národa do vlasti, kde jí bylo tolik zapotřebí.

Jakmile volyňští Češi překročili hranice, ujaly se jich všechny příslušné orgány státní správy a tu s vděčností vzpomínám zvláště význačné pomoci p. ministra národní obrany, generála Svobody, který dal k dispozici důstojnický aparát a věcné prostředky. Tím významně zasáhl do procesu přesídlení a jej zrychlil, jak nejvíce bylo možno.

Ministerstvo sociální péče mělo zde úkol povyté koordinací, avšak snažilo se tento úkol splnit co nejlépe, navázavši součinnost se všemi orgány státní i lidové správy. To platí zejména o ministerstvu dopravy a ministerstvu zemědělství a okr. nár. výborech.

Tak se stalo, že v době poměrně krátké byli usidleni téměř všichni příbyvší volyňští Češi až na nepatrné procento výjimečných případů.

Tím však činnost MSP nekončila, nýbrž starostí jeho jest, aby každý reemigrant pevně zakotvil v novém prostředí, a proto MSP pomáhá reemigrantům prostřednictvím ONV sociálními výpomocemi, sociálními zápůjčkami a potřebným osobám poskytuje i ošacení. Zdravotní správa poskytuje bezplatně léčení reemigrantům, kteří nemají ještě nároku na léčebnou péči z titulu národního

pojištění na základě pracovního poměru.

Z podnětu MSP byly zřízeny u národních výborů okresů, kde jsou usídlení reemigranti, reemigrační referáty. To je instituce, která se ve velké většině dobře osvědčila a záleží na reemigrantech samých, aby ji ve svůj prospěch využili.

MSP pečuje o to, aby Dohoda o vzájemné spolupráci byla na náš čs. straně dokonale splněna. To platí zejména o ustanovení o daňovém osvobození a o náhradě pojišťovacích prémie za léta 1946 a 1947. Daňové osvobození bylo již povoleno a dostává se ho všem volyňským Čechům bez rozdílu, zdali do ČSR přibyli v rámci hromadné akce přesídlování, nebo s vojskem a jinou cestou.

Návrh na náhradu pojistných premii je pro vládu připraven. Zjišťuje se pouze přibližný náklad, který zatíží státní rozpočet. Běží o prémie pojištění proti škodám z ohně.

MSP sleduje také bedlivě otázku náhrady za majetek zanechaný na Volyni. Tato otázka má být předmětem zvláštní dohody se Sovětským svazem o vzájemném majetkovém vyrovnání. Majetek zanechaný na Volyni byl podle zásad státního pojištění odhadnut částkou ca 94 milionů rublů, kdežto majetek optantů pro SSSR částkou ca 271 mil. Kčs. K jednání o majetkovém vyrovnání může dojít až po závěrečném jednání smíšené čs.-sovětské komise v Moskvě. Toto závěrečné jednání se zdrželo jednak pro nemoc vedoucího sovětské delegace ve smíšené komise, jednak proto, že bylo třeba zjistit náklady dopravy na obou stranách, hodnota zanechaných osevů na Volyni a pro šetření ve věci peněz odevzdaných přesídlovacími v Čopu sovětským pohraničním celním orgánům. Tyto překážky jsou nyní odstraněny a MSP očekává v nejbližší době pozvání k závěrečným jednáním smíšené komise. MSP bude usilovati o to, aby jednání o majetkovém vyrovnání bylo navázáno přímo na závěrečné jednání smíšené komise, nebo aby bylo zahájeno co nejdříve. Lze se tudíž důvodně nadíti, že i tato věc bude již brzo vyřešena a situace přidělců konfiskované půdy usnadněna. Dostalo se nám také ujištění se strany Národního pozemkového fondu, že budou vydány směrnice o modality splácení úhrady za přidělenou půdu, aby mohly být poskytovány úlevy těm, kteří normální splátky z různých příčin nemohou splácet.

Z toho, co jsem uvedl, je vidno, že MSP sleduje bedlivě všechny zájmy

a potřeby reemigrantů a zvláště také zájmy volyňských Čechů.

Nemusím vás ujišťovat o tom, že si všichni vysoce vážíme volyňských Čechů a že jsme šťastni z jejich úspěšného návratu do vlasti, zvláště pak z toho, že se volyňští Češi tak rychle a s velkým úspěchem zapojili do našeho hospodářského a politického života přispívající svou osvědčenou pracovitostí a loyálností k uskutečnění budovatelských cílů, které si vytkla naše lidově demokratická republika, t. j. zvýšení životní úrovně všech příslušníků našeho národa na cestě k socialismu.“

Jako další pozdravil valnou hromadu předseda ČUZ V. Švihovský. Také jeho projev otiskujeme celý:

„Reknu upřímně, že dnešní den je pro mne opravdovým svátkem. Cítím se ve středu rodiny, ke které mě vřizí nejtěsnější příbuzenská a přátelská pouta. Jsem jedním z vás, jedním z těch nejstarších volyňských Čechů, kterým bylo dopřáno sledovat vývoj české emigrace na Ukrajině téměř od jejího počátku až k závěrečné kapitole — návratu do vlasti.

Narodil jsem se v české osadě Hlinsku, tehdy nekulturnějším středisku volyňských Čechů, strávil jsem tam dětství, prožil nejluznější léta svého mládí a v mužném věku jako novinář dlouhá léta pracoval ruku v ruce s vašimi rodiči, snad i s některými z vás, na hospodářském, kulturním a národním povznesení české větve na Rusi, hlavně na Volyni. Ze srdce mi promluvil váš nadaný básník Rébl-Volyňský, který loni, vítaje váš návrat do vlasti, loučil se s Volyní těmito slovy: „Volyň, tys kolébku i matkou pro mne byla, proto mi pro vždy budeš blízká, milá...“

Nás Volyňáky poutá však nejen vzpomínka na naši domovinu, překrásnou volyňskou zemi, kde jsme se narodili, na její žirné a úrodné lány, na kouzlo její nádherné přírody, nýbrž a to hlavně celé dějiny českého osazenstva na Ukrajině. Ve stálém usilování o lepší bytí a zachování dobrého jména, které si Češi přinesli ze staré vlasti, stmelili jsme se v pevný celek, který, když toho potřeba kázala, dovedl odrazit nejsurovější nápor místní reakce, jako tomu bylo v r. 1912 a získat si nehynoucí vavříny na poli válečném v boji za osvobození svého národa.

Jsem šťasten, že právě mně bylo dopřáno, abych netoliko jako volyňský Čech, nýbrž jako předseda celostátní instituce Československého ústavu zahraničního, jenž sdružuje péči o krajany v zahraničí a navrátilce doma, pozdravil vaše sněmování ve staroslavném Zateci, jenž se stal metropolí volyňských Čechů. Je tomu 80 let, co první hlouček českých vystěhovalců odešel z vlasti na Volyn a založil tam první českou osadu — Hlinsko. V roce 1880, kdy vystěhovalectví končí, čítali jsme na Volyni 15.000 Čechů, o něž byla země Česká dočasně ochuzena. Rekl jsem dočasně, poněvadž více jak dvojnásobný

počet vrátil se loni do staré vlasti, nemluvě o tisících těch, kdo svou krví skropili cestu návratu. Dnes teprve si můžeme plně uvědomit, jak moudrá a prozirává byla rada věhlasného českého politika dr. Ladislava Riegra, jenž více jak před 80 lety na otázku, kam se má usměrnit vystěhovalceý proud, zda za moře nebo do Ruska, vřele doporučoval vystěhovalectví na Rus. „Tam neztratíte svoji národnost a svou práci posílíte slovanský stát.“ A že tato rada zachránila českému národu mohutnou a zdatnou větev, výstižně potvrdil krásnými slovy prezident Edvard Beneš ve svém poselství k vám loňského roku: „Zachovali jste si po několik generací tradice po svých předcích, zachovali jste si národní uvědomění, lásku k zemi, z níž vaši otcové odešli, a čistotu jazyka až překvapující.“

Kdo povolanejší mohl ocenit neshloubovou lásku Volyňáků k národu, z něhož pocházejí, lásku k zemi, která je otcinou jejich otců, a zbožnou úctu k jazyku, jenž všem nám je nejposvátnějším pokladem.

Jsem opravdu pyšný na to, že jsem jedním z vás, že patřím do užší rodiny volyňských Čechů, kteří tak skvěle dokázali, že nepromrhali hřivnu světenou jim od Boha, nezakopali ji, nýbrž naopak rozmnožili a své staronové vlasti pod slavnými prapory Rudé armády a svými vlastním přinesli nejen svobodu, ale také hospodářskou zdatnost i vyspělost. Za krátkou dobu dovedli jste ukázat, že vaše síly jsou cenným přínosem při znovuvybudoování republiky a při přestavbě jejího hospodářského a sociálního života. Při vašich prvních krocích snad jste narazili na neporozumění a jakousi zaujatost v některých zdejších kruzích, nebo spíše u jednotlivců. S radostí však můžeme konstatovat, že dnes Vás již všichni hodnotí dle vašich skutečných zásluh a dle vaší práce. Tak jako naši vojáci svou ukázněností, odvahou a hrdinstvím proslavili jméno volyňského Čecha na poli válečném, tak stejně vy všichni dokazujete svoji zdatnost na poli hospodářském a sociálním.

Po těžkých protivenstvích, která jste zakusili za dlouhá léta války, která byla jaksi na české Volyni domovem, zahájili jste nový život a se zděděnou po otcích houževnatostí pustili jste se do práce, které přejeme pro blaho vaše, celého národa i republiky úplného zdaru!“

Stručně pozdravy valné schůzi SCV přednesli také zástupci KSČ, OAV NF, ONV a MNV ze Zatece.

Zprávy funkcionářů jsou uveřejněny zčásti v minulém a zčásti v tomto čísle Věrné stráže. Bylo proto upuštěno od jejich přednášení. Pouze úst. taj. Nágel a škt. Kozák přednesli stručné zprávy.

Schválení jednacího řádu SCZV. Na návrh zástupce pražské odbočky byl tento bod valné schůze vzat z pořádku jednání s doporučením, aby návrh jednacího řádu projednaly nejdříve odbočky a se svými připomín-

kami zaslaly ústředí, které potom vypracuje jeho definitivní znění.

Zpráva revisorů a návrh na abso-lutorium odstoupujícím funkcionářům. Předseda revísní komise V. Louda přečetl zápis o provedené revísi a navrhl udělení abso-lutoria odstoupujícímu výboru. Návrh byl schválen.

Zpráva volební a návrhové komise. Volební a návrhová komise navrhla do předsednictva a za členy ústředního výboru Svazu Čechů z Volyně následující osoby:

Jako předsedu Jaroslava Chudobu, za prvního místopředsedu Antonína Malinu, za druhého místopředsedu Václava Loudu, za prvního tajemníka Alexandra Nágla, za druhého tajemníka Julia Vokráčku, za pokladníka Igora Tučáka, za matrikáře por. Vlad. Řepíka, za kulturního referenta Vladimíra Libovického, za osídlovacího referenta Jaroslava Perného, za sociálního referenta kpt. Emila Cilce.

Za členy ústředního výboru: Antonína Slégra, Josefa Kulicha, škt. Vlad. Knopa, škt. Rost. Krejčího, Jiřího Rébla, ing. Linhart, Alex. Glajcha, Jaroslava Kozáka, Josefa Mojdlu, Zinajdu Zárybnickou, Vladimíra Hyblera, Josefa V. Rejzka, Karla Půlpytla, Rostislava Hlaváčka, Vladimíra Lojku, Alexandra Enta.

Náhradníky ústředního výboru určí po jednom za každou odbočku výboru odboček.

Za členy revísní komise byli navrženi: Vladimír Krejčí, Josef Fořtík, Vojtěch Hovorka.

Za náhradníky rev. komise: Jiří Gruendler, Antonín Solar, Jáchym Palla.

Jako předseda smírčího soudu byl navržen Josef Toušek.

Volby. Poněvadž proti návrhům volební a návrhové komise nebyly vyneseny námítky, bylo přistoupeno k volbě, která byla provedena en bloc dle návrhů volební komise. Po zvolení nového výboru poděkoval předseda odstoupujícím funkcionářům a uvítal nově zvolené.

Resoluce pracovní schůze zástupců a delegátů odboček Svazu

Valné hromadě byla předložena resoluce pracovní schůze zástupců a delegátů odboček Svazu. Valná hromada tuto resoluci schválila. Resoluce obsahuje následující požadavky:

1. Aby finanční prostředky získané na zápisném byly ponechány k dispozici odbočkám.

2. Aby ČV SCZV hradil v naléhavých případech odbočkám případný fin. schodek vzniklý v souvislosti s činností odbočky — hlavně s vydržováním tajemníka, a to po předložení žádosti řádně doložené a dostatečně odůvodněné.

3. Aby se SCZV zasadil veškerou vahou za podpory ČUZ, aby příslušníkům čs. zahr. armády z řad reemigrantů byla přiznána další sleva při úhradě za přidělené zem. usedlosti

nebo živnosti. Zároveň se zmocňují k jednání o této záležitosti na příslušných místech Kozák, Chudoba, Foitík.

4. Aby byla ustanovena komise, jejímž úkolem by bylo shromažďování hist. materiálu, který by mohl sloužit k sepsání kroniky vol. Čechů. Do této komise se navrhuje Foitík, Chudoba, Mojdl, Cile, Rébl, Baloun, Křivka, Louda, Kozák, Pálpytel, Palla Jáchym, J. V. Rejzek, Jos. Albrecht, Bedř. Šebesta, Perný, Sulženko, Hybler.

5. Aby byla ustavena komise pro vybudování pomníku obětem Čes. Maljna v Žatci. Do této komise se navrhuje: Martinovský, Louda, Kondratjev, Macháček, Beneš, Pelíšek.

6. Aby byla ustavena komise pro správu Malinského a soc. fondu SCzV. Do této komise se navrhuje: Beneš, Nágel a doporučuje se, aby se souhlasem ÚV SCzV byla doplněna jednou ženou — vdovou — nebo soc. slabou ze Žatce.

7. Aby se Svaz Čechů z Volyně zasadil u MNO, aby byli povýšeni všichni záložní důstojníci z řad volyňských Čechů, kteří se nejvíce zasloužili po boku Rudé armády o osvobození naší vlasti a na které bylo zapomenuto při povyšování.

Odeslání pozdravných telegramů

Z valné hromady Svazu Čechů z Volyně byly odeslány tyto pozdravné telegramy:

**Panu prezidentu republiky
Klementu Gottwaldovi**

Vážený pane presidente!

V den valné hromady Svazu Čechů z Volyně a slavnostního přejmenování vojenského útvaru v Žatci na útvar „Volyňských Čechů“ dovolujeme si Vám zaslát naše slavnostní prohlášení, že v plnění pětiletého plánu a ve výstavbě dokonalého socialistického státu půjdeme ruku v ruce s československým pracujícím lidem právě tak, jako ruku v ruce jsme přišli se sovětskou armádou osvobozovat naši drahou vlast.

**Panu předsedovi vlády
Antonínu Zápotockému**

Vážený pane předsedo vlády!

Volyňští Čechové u příležitosti valné hromady SCzV a slavnostního přejmenování vojenského útvaru v Žatci na útvar „Volyňských Čechů“ dovolují si Vám zaslát příslib, že tak jako se zbraní v ruce bojovali o osvobození naší vlasti, budou stejně houževnatě bojovat v hospodářské výstavbě našeho lidově demokratického státu. Zároveň slibují, že budou předními bojovníky v uskutečnění našeho pětiletého plánu.

**Panu ministři národní obrany
arm. gen. Ludvíku Svobodovi**

U příležitosti valné hromady Svazu Čechů z Volyně a slavnostního přejmenování vojenského útvaru v Žatci na útvar „Volyňských Čechů“ zasíláme Vám, pane ministře, náš slib a ujištění, že v socialistické výstavbě

našeho státu Vás a naši novou vlast nezklameme.

Zároveň si dovolujeme k Vašim třiapadesátým narozeninám přáteli Vám mnoho zdraví a úspěchů.

Volné návrhy. Předseda konstatoval, že volné návrhy pro valnou hromadu nedošly žádné ani ve stanovené lhůtě ani po ní. Poněvadž byl vyčerpán celý pořad, byla třetí valná schůze Svazu ukončena.

Zpráva jednatele SCzV na valné hromadě 28. 11. 1948

Sešli jsme se dnes na třetí valnou hromadu Svazu Čechů z Volyně. Je to již druhá v pořadí valná hromada, na níž se poohlédneme zpět, zhodnotíme vykonanou práci a — po učení novými zkušenostmi — vykročíme, abychom zdolali další úsek cesty, po níž kráčíme po svém návratu do vlasti. Překážky, se kterými se na naší cestě setkáme, zdoláme, neboť budeme jistě jednotni.

Mezníkem pro naši organizaci byla reemigrace volyňských Čechů. Vše, co se dělo před tím, bylo snahou o její uskutečnění. Po reemigraci nastaly pro nás nové úkoly, které můžeme nazvat zápasem o existenci a zakotvení. Tento boj jest nyní z většího dobojován a jest dobojován vítězně. Mým úkolem proto bude seznámit vás s každodenní prací těch, kteří bojovali tento boj, dát vám nahlédnouti do štábu, kde se tento boj připravoval a odkud byl řízen. Bratr předseda ve své zprávě uveřejněné ve VS a kterou každý z vás jistě četl, vám řekl všeobecně, co se udělalo, já vám chci říci o tom, jak se to dělalo, že se to podařilo uskutečnit.

Před rokem 1947 byli v ČSR tito naši krajané:

1. asi 3500 příslušníků čs. armády z SSSR,

2. asi 1500 invalidů, rekonvalescentů čs. zahr. armády a jejich rodinných příslušníků, kteří přijeli t. zv. vojenskými transporty v letech 1945—46,

3. asi 2000 krajanů, kteří během německé okupace Volyně byli nasazeni na nucené práce v Německu, Rakousku, Polsku, Francii, Belgii a j., odkud po ukončení války v letech 1945 a 1946 přijeli rovnou do ČSR, kde se zdržovali jejich příbuzní a známí ze řad býv. příslušníků čs. zahraniční armády z SSSR. To znamená, že ve vlasti do zahájení reemigrace z Volyně bylo na 7000 našich krajanů. Během reemigrační akce přijelo a k 17. 6. 1948 jest v ČSR osídleno reemigrantů z Volyně (i s těmi 7000):

1. zemědělců, 8088 rodin, t. j. 32.352 osob,

2. v námezdném poměru a j. povoláních 1456 rodin, t. j. 5824 osob,

3. živnostníků, 162 rodin, t. j. 648 osob,

celkem 9706 rodin, t. j. 38.824 osob. V těchto číslech nejsou ovšem zahrnuti krajané, kteří se dosud nehlásili

u ministerstva sociální péče k dodatečné evidenci reemigrantů z Volyně za účelem obdržení daňových úlev. To jest tedy úředně zjištěný počet navrátilců z Volyně, osob, o které musel SCzV pečovat a učinit vše to, co učinil, a které bude mít na starost až do plného jejich seznámení se s místními problémy a splynutí s místním lidem. Jak jsem již řekl, tito naši krajané po návratu do vlasti ocitli se v neznámém pro ně prostředí, neznali místních poměrů, politické, sociální a hospodářské struktury státní a k tomu všemu neosídlení. Jest proto přirozené, že s každou maličkostí se obraceli na Svaz Čechů z Volyně a jest pochopitelné, že jedině Svazu, kde úradovali „jejich“ lidé, plně ve všem důvěřovali. Svaz Čechů z Volyně, jeho ÚV a zaměstnanci si dovedli této důvěry vážit a svou poctivou prací, trpělivostí v jednání s krajaney, ochotným vycházením těmto ve všech záležitostech vstříc, si dovedli tuto důvěru nejen udržet, ale i upevnit. V důsledku toho SCzV rostl a sílil a agenda jeho ústředních kanceláří se rozrůstala. Důkazem toho jsou níže uvedené číslice:

V roce 1947 bylo vyřízeno 5425 spisů od různých úřadů, které prováděly reemigraci, pečovaly o naše krajaney a osidlovaly je, a dopisů, dotazů a stížností reemigrantů. V roce 1948, ke dni 20. 11. 1948 stoupl tento počet na 6371. Do toho nejsou zahrnuty číslice, o kterých bude řeč níže.

Jak jsem již uvedl, do r. 1947, tedy do zahájení reemigrace, bylo ve vlasti na 7000 našich krajanů. Osoby tyto neměly převážně žádných dokladů. Museli jsme jim býti nápomocni v získání těchto, počínaje křestním listem státním občanstvím a občanskou legitimací konče. Denně jsme vydávali stovky zvláště k tomuto účelu zhotovených tiskopisů, žádostí o čs. státní občanství podle ústavního zák. 74-46 Sb, vydávali potvrzení na základě provedení šetření a místopřísežných prohlášení o datech narození, smrti a o sňatcích. Některým našim krajanům, kteří chodili pouze do ruských škol, působilo vyplňování těchto tiskopisů určité potíže. Těm jsme byli nuceni i tiskopisy vyplňovati. A tak: žádostí o čs. státní občanství bylo námi vyplněno: v roce 1947 — 478 a do 20. 11. 1948 — 1537, žádostí o občanskou legitimaci celkem bylo napsáno 137, různých křestních, oddacích a úmrtních listů vystaveno 1678.

Mezi těmito 7000 našich krajanů byli takoví, kteří neměli nikoho, kdo by na Volyni pečoval o jejich majetek a který nebyl v důsledku toho smíšenou čs.-sovětskou komisí oceněn. Výsledkem intervence v této záležitosti na příslušných místech v Praze bylo: SCzV byl ujištěn, že čs. vládní delegace, která pravděpodobně koncem t. r. odjede do SSSR, aby projednala otázku náhrady za ponechané našimi krajaney v SSSR majetky, že tato vládní delegace bude usilovat o to, aby tyto majetky na základě § 19 1. odst. Dohody o právu

opce a přesídlení ze dne 10. 7. 1946 byly dodatečně oceněny a aby naši krajané za tyto majetky náhradu obdrželi. Aby však čs. vládní delegace měla po ruce připravený materiál, byly námi tyto osoby předvolány a v 258 případech byly s nimi příslušné dohody provedeny a potřebné tiskopisy a doklady vyhotoveny.

Jinou z důležitějších prací byla pro nás výpomoc pozůstalým po padlých příslušnících čs. zahraniční armády v SSSR v získání vdovských a sirotčích důchodů a důchodů předků podle zák. 164-46 Sb. Nápomocnými v napsání příslušných žádostí a obstarávání příslušných dokladů jsme byli v 1050 případech.

Mezi našimi krajanými jsou takoví, kteří byli těžce poškozeni válkou tím, že jejich usedlosti na Volyni byly válečnými událostmi zničeny, anebo tím, že přecházející armády jim mobilisovaly anebo rekvirovaly mrtvý a živý inventář. Také mnozí z našich krajanů dali dobrovolně koně buď RA anebo 1. čs. sboru v SSSR. Na vyzvání příslušných úřadů podávali si naši krajané žádosti o náhradu takto utrpěných válečných škod a za dodaný spojeneckým armádám bez jakékoliv náhrady živý inventář. V prvním případě bylo zaměstnanců SČZV napsáno 263 a v druhém 1374 žádosti příslušným ONV a ministerstvu národní obrany.

Všichni reemigranti z Volyně po jati do úředních seznamů MSP byli na základě výnosů min. fin. čj. 2347-47-VII-2 ze dne 17. 1. 1947 a čj. 139.083-47-5 ze dne 8. 7. 1947 osvobozeni od přímých daní, poplatků a dávek za úřední úkony v berních letech 1947 a 1948. Stvrzujících tuto okolnost potvrzení jsme vydali 4562. V případě, že uvedené daně byly zaplacené před rokem 1947, napsali jsme 368 žádostí o jejich vrácení. Poněvadž na 7000 reemigrantů do těchto seznamů po jato nebylo, byly všem rozeslány potřebné k tomu tiskopisy přihlášky.

Mnozí příslušníci čs. zahr. armády, kteří se nachází nyní v ČSR a jejichž rodiny jsou dosud v SSSR a bydlí mimo území býv. volyňské gubernie, žádali v 1274 případech o jejich dodatečnou reemigraci. Také tyto žádosti jsme pomáhali vyhotovovat.

Býv. příslušníci čs. zahr. armády byli umísťováni přednostně. Potřebovali však k tomu t. zv. osvědčení o účasti na osvobozovacích bojích podle § 8 zák. 255-46 Sb. O toto osvědčení však bylo třeba žádati MNO zvláštní žádosti doloženou potvrzením o národní a státní spolehlivosti a potvrzením o konání vojenské služby, resp. odbojové činnosti. Také zde jsme v napsání žádostí výpomohli 691krát, potvrzení o spolehlivosti (potřebných i v jiných případech) jsme vydali 2741 a napsali 425 žádostí o potvrzení o konání vojenské služby.

Svaz Čechů z Volyně si právem přičítá zásluhu o to, že všem reemigrantům z Volyně jsou odhadní přejímací ceny přidělených jim zem. usedlostí snižovány o 20%. I zde jest však nutno o tuto slevu požádat,

proto i zde jsme byli našim krajanům nápomocni a napsali jsme jim 1320 žádostí o tuto slevu a vydali 3309 potvrzení, příloh k uvedeným žádostem.

Žádosti o soc. zápůjčky z prostředků ZNV a MSP jsme napsali 476, nemluvě o tisících opisů opčních osvědčení, reemigračních průkazů, státních občanství, potvrzení o konání voj. služby, živnostenských listů, křestních listů, úmrtních listů atd., o stovkách různých žádostí, členských přihlášek, vystavených členských legitimací a založených kartot. listků, telef. intervencí, jejichž evidence se bohužel nevedla, o jejichž početnosti ale svědčí účty za telefonní hovory.

Jak již řekl br. předseda, „je pochopitelné, že tak všestranná, obsáhlá a zvýšená činnost SČZV měla za následek ohromný vzrůst agendy a pro její úspěšné zvládnutí bylo nutno na přechodnou dobu zvýšit počet stálých zaměstnanců Svazu na 10 osob. Dnešní stav jest 7 placených sil,“ další snížení stavu není vyloučeno. Jako vedoucí kanceláří Svazu dovolím si při této příležitosti všem svým spolupracovníkům a zejména p. j. Černé, sl. Staňkové a Petychorské a br. Hubalovi, Hevorkovi, Pavlikovi, Tučákovi, Srkalovi a Novotnému poděkovat za jejich vzornou, obětavou a nezištnou práci, díky které jsme vyčleněni nám úkoly zvládli a díky kterým hledíme příštím pracím směle vstříc, jež, jak doufám, taktéž úspěšně zvládneme.

Při naší každodenní práci vyskytovaly se problémy, vyřešení kterých vyžadovalo příslušného usnesení ÚV SČZV. Za tím účelem konaly se 2 schůze předsednictva a 19 ÚV SČZV, na kterých byly projednávány shora uvedené otázky. Ještě jednou upozorňuji, že uvedená mnou čísla se týkají činnosti ústředních kanceláří SČZV v Žatci, které současně plní funkci kanceláře neexistující okresní odbočky SČZV v Žatci.

Musím ještě upozornit na ohromnou práci, kterou pro naše krajané dělají okresní odbočky SČZV, kterých máme zatím 15 legalisovaných a dalších 6 v stadiu organizace. Vezme-li v úvahu, že naši krajané jsou osídlení takřka ve všech pohraničních okresích a že v důsledku toho nemohou se se všemi svými záležitostmi obracet na ústředí SČZV v Žatci, pochopíme plně jejich význam pro naše reemigranty, kteří mají eminentní zájem na řádném fungování kanceláří těchto odboček. Kanceláře odboček budou však fungovat dobře pouze tam, kde jsou pro práce v nich lidé, kteří nemyslí pouze na sebe a nejvýše ještě na svoje zásluhy z minulosti. Tedy práce tato závisí na lidech, kteří stojí v čele odbočky, neboť odbočka s lidmi, kteří stojí v čele jejím, stojí i padá. Nesmí se ku příkladu opakovat zjev, kdy proto, že dva nejschopnější pracovníci, kteří stojí v čele odbočky, se pohádají, odbočka úřaduje pouze pro některé, anebo že stranici jednoho z funkcionářů shánějí klepy na druhého a všemožně se snaží házet mu klacky pod nohy. Zavržením hodný by byl také

jiný zjev, kdyby ku příkladu částku na soc. slabé, určenou pro obvod působnosti té které odbočky, rozdělili předseda s tajemníkem a ještě s jedním členem mezi své příbuzné. Bohudík v čele našich odboček stojí lidé s pocitem zodpovědnosti, čestní lidé, jichž si členové váží. Mezi pracovníky kanceláří odboček jsou takoví, jako br. Albrecht, taj. okresní odbočky ve Šternberku, a br. Němec z Podbořan; lidé, kteří vlastní prací někdy dospěli, kteří sami pocházející z lidu, lid ten milují a dovedou pro něj pracovat poctivě a vytrvale.

Dle došlých nás hlášených mohou se odbočky pochlubit těmito výsledky v jejich práci:

1. Ve všech obcích, kde jsou osídlení volyňští Češi, jsou jmenováni důvěrníci odbočky, kteří jsou s okresním vedením odbočky ve stálém styku a kteří v důsledku toho mohou informovat všechny své spoluobčany o všech zajímavějších je otázkách.
2. Bylo přijato nových 680 členů SČZV.
3. V 67 případech bylo intervenováno u ONV ve věci reemigrantů z Volyně.
4. Vydáno 610 potvrzení o 20% slevu za přidělené zem. usedlosti.
5. Mnohé z odboček vešly ve styk s MRO a mají v úmyslu v zimních měsících uspořádat seznamovací večery, divadelní hry a přednášky.
6. Bylo vyřízeno 2705 spisů.

Sešli jsme se dnes na třetí valnou hromadu SČZV. Sešli jsme se, abychom zhodnotili činnost dosavadního ÚV a před novým ÚV postavili nové úkoly. Úkoly, jichž si vyžaduje nová doba, všeobecná situace v našem státě a tužby našeho lidu. Jsem si jist, že tato valná hromada bude ve znamení radosti z dosažených úspěchů, které nejsou malé, že bude schůzí budovatelů, kteří s uspokojením pohlíží na výsledky své práce a moudře a prozíravě plánují další práci pro blaho celku, pro blaho naší vlasti a jejího lidu. Před naší organizací stojí nové úkoly. Čeká nás další práce v nových poměrech a mezi lidmi, které dosud neznáme. Těmto poměrům a těmto lidem, u kterých se mnohdy setkáváme pro naši zvláštní mentalitu s nedůvěrou, si musíme teprve zvyknout a získat tuto důvěru. Věříme, že při trochu dobré vůle s jedné i druhé strany — půjde to! Tam, kde je dnes nechuť — bude za chvíli přátelský úsměv, tam kde je lhostejnost, jež hraničí s nedůvěrou — buď vzájemná úcta. My hraničáři vytvoříme si zase náš společný domov a v něm nový šťastný život. Tomuto našemu šťastnému životu v nové domovině, tomuto našemu pohraničí, naší vlasti a jejímu lidu budeme vždy, nyní i v budoucnu věrnou stráží. Nestřípíme proto ve svém středu ty, kdož by chtěli špinit dobré jméno vol. Čechů získané obětmi, prací a bojem, krví hrdinů, slzami vdov a sirotek. Postavíme se proti všem, kdo stále ještě nechtějí naléztí kladný poměr k naší nové době, lidově demokratickému zřízení a jeho socialistickým tendencím. Poženeme ze svého středu všechny ty, kdož nás v budování naší

nové domoviny, našeho nového šťastného a klidného života zrazují, ty, kteří špíní čistý štít vol. Čecha. Bohudík jsou to jen jednotlivci. Zdrucující většina nás upřímně touží po miru a poctivé práci, na kterou jsme si zvykli v cizině a bez které nemůžeme takřka žít.

Čkolem naší organizace pro nejbližší dobu bude zajistit všechny předpoklady pro takový život. Doufám, že na dnešní schůzi postavíme do čela naší organizace takové lidi, kteří nám tyto předpoklady plně zajistí.
Alexandr Nágel.

Poděkování. Svaz Čechů z Volyně děkuje touto cestou paní Mile Mellanové, dr. Jeleně Holečkové z Prahy a mistr. Jaroslavu Sauersteinovi za účast v soudcovské komisi na I. olympiádě lidové kult. a umělecké tvorby, dr. Plachému za doprovázení na klavír, panu Noskovi za dekoraci a vůbec práce výtvarné, jakož i panu Příbramskému za výpomoc při přípravách. Všem vám vzdáváme srdečný dik.

Poděkování. Správa Domova školní mládeže v Žatci děkuje srdečně jménem svým i jménem všech osiřelých dětí po Češích z Volyně za štědrý dar 10.000 Kčs, poskytnutý Svazem Čechů z Volyně na jejich vánoční přilepšenou.
Správa ústavu.

Poděkování. Svaz Čechů z Volyně srdečně děkuje všem vol. krajanům ze Žatce i okolí, kteří vypomohli při stravování a ubytování účastníků I. olympiády lidového umění a tvorby pořádané v Žatci ve dnech 27. a 28. listopadu t. r., čímž značně přispěli ke zdraru celého podniku.

Děkujeme p. Ladislavu Mimrovi, dělníkovi zaměstnanému u fy Bartůnek v Žatci, t. č. bytem v ul. Svatopluka Čecha 1560, z aokamžité hlášení na ref. nár. bezp. nálezu aktovky obsahující mimo jiné vstupenky na I. olymp. lidového umění a tvorby v Žatci a částku 3.000 Kčs. Tento čin mluví sám za sebe a nevyžaduje komentářů.

„Budujeme“ sociální fond

Na svatbě p. Jana Pěničky se sl. Libuší Machovou, konané dne 20. XI. 1948 ve St. Maletíně, okr. Zábřeh, bylo vybráno na podnět pp. Sergeje Macha a Bohumila Pauly 1160 Kčs na podporu vdov a sirotků. — Dárcům vřele děkujeme a novomanželům přejeme to nejlepší.

Na svatbě p. Václava Svobody se sl. Libuší Kvičalovou z Ležek, okres Podbořany, konané dne 28. listopadu t. r. bylo vybráno na podnět p. Odstrčila Antonína z Ležek 1360 Kčs na pomoc vdovám a sirotkům po padlých, což jest důkazem štedrého a upřímného srdce našeho Volyňáka. Všem dárcům srdečně děkujeme a novomanželům přejeme mnoho štěstí a zdraru.

Zpráva pokladníka za čas od 1. 1. do 1. 11. 1948

AKTIVA		PASIVA	
	Kčs		Kčs
Hotovost v pokladně	55.349.88	Fondy: sociální	153.401.50
Hotovost v peněžních úst.	395.970.30	malinský	203.354.30
Odznamy, tiskopisy a legit.	11.430	různé	680.—
Dlužníci a věřitelé	8.337.72	Zisk za minulý čas	143.973.15
Inventář	76.113.90	Zisk od 1. 1. do 1. 11. 48	45.792.85
	547.201.80		547.201.80
Hrubé zisky			
Zápisné, členské a dary	400.780.—		
Zisk z prodaného zboží	46.948.—		
Zisk z kulturních podniků	112.599.30		
Knihovna	200.—		560.527.30
Ztráty			
Udržování a úklid míst.	5.463.65		
Kancelářské potřeby	26.913.90		
Cestovné a subvence odb.	36.473.—		
Platy zaměstnancům	396.255.—		
Poštovné a telefon	53.240.—		514.734.45
			45.792.85
Čistý zisk			

Bilance ke dni 31. XII. 1947

AKTIVA		PASIVA	
	Kčs		Kčs
Pokladní hotovost	2.211.65	Fond Český Malín	144.854.30
Banky podle soupisu	214.739.—	Fond sociální	9.459.70
Dlužníci podle soupisu	16.000.—	Zisk	143.973.15
Zboží podle soupisu	38.821.—		
Inventář podle soupisu	26.515.50		
	298.287.15		298.287.15

Přílohy k bilanci ze dne 31. XII. 1947

1. Banky, peněžní ústavy

	Kčs
Běžný účet v Legiobance	95.750.—
Zatecká Záložna	102.339.—
Okr. záložna hospodářská	8.650.—
Vázaný účet v Legiobance	8.000.—
Celkem	214.739.—

2. Dlužníci

	Kčs
Dušek Jindřich za zboží	2.500.—
Odb. v Praze za zboží	1.500.—
Libovický Vladimír záloha na Soubor vol. mládeže při SČZV	10.000.—
Vlk Rostislav zápůjčka na uspořádání slavnosti spojené se Slibem věrnosti republiky dne 13. VII. 47	2.000.—
Celkem	16.000.—

3. Zboží

	Kčs
Různé tiskopisy	1.500.—
2968 kusů odznaků po 11.95 Kčs za kus	35.467.60
3089 kusů legitim. po 0.60 Kčs za kus	1.853.40
Celkem	38.821.—

Příloha k uzávěrce účtů ke dni 31. XII. 1947

Administrativní výdaje

	Kčs
1. Platy zaměstnanců	236.659.—
2. Nájemné a udržování místností	16.991.—
3. Kancelářské potřeby	16.201.—
4. Telegraf, telefon a poštovní výdaje	42.712.—
5. Valné hromady, schůze a subvence odbočkám	67.019.—
6. Pohonné hmoty	3.820.—
7. Amortizační odpis inventáře za rok 1947	2.960.—
Uhrnem	386.362.—

„Malý oznámovatel“

Antonín Kolář, krejčí, Žatec, Tolstého 939, přijme do pánského a dámského krejčovství dělníka nebo učně. Nastoupiti možno ihned. Byt zajištěn.

M. B. Sděl na adresu: Mohelnice na Moravě, ul. Jánská č. 7 svoji adresu. P. V.

Z rodinných důvodů přenechávám v pohraniční zemědělskou usedlost, živý i mrtvý inventář, výměra 10 ha a 2 ha ovocné zahrady. Zájemci pište na adresu: Antonín Vlasák, Vrchoslav 18, p. Krupka u Teplic-Sanova.

Magda Kováčová a Rudolf Havlovič dovolují si oznámiti, že sňatku jejich bylo požehnáno dne 4. prosince 1948 v chrámu Páně v Satově.

V těžkých bojích u Závažné Poruby (u Liptovského sv. Mikuláše) padl dne 18. 3. 1945 Theofil Tomáš, nar. 5. 9. 1920 v Sofijeve, okr. Zdolbunov na Volyni. Kéž je ti země, za kterou položili životy stovky věrných synů, lehkou a spánek v ní sladký! Odpočívaj v pokoji! Vzpomínáme a nikdy nezapomeneme! — Sestra a strýc s rodinou.

Vzpomínáme na onen smutný listopadový den r. 1944, kdy osudná chvíle nám vyrvala z náruče našeho drahého manžela a otce Vladimíra Holuba, nar. 1907 v Nových Ivančicích na Volyni. Padl v těžkém boji za vlast. Kéž je ti země lehká a spánek v ní sladký. My na tebe s láskou vzpomínáme a s úctou se kladněme tvé památce! — Manželka, děti a příbuzní.

Dne 13. října t. r. tomu byly čtyři roky od doby, kdy nám odešel náš drahý Antonín Maxa, nar. 2. X. 1907. Bojoval za vlast v II. paradesantní brigádě, při níž také na Slovensku padl. Spi sladce svůj věčný sen, a země, pro niž jsi položil svůj život, budiž ti lehká. My na tebe budeme stále vzpomínat. — Manželka, dcera, matka, sestry a bratr.

Náš milovaný syn a bratr Vladimír Haken z Radzivilova na Volyni, okr. Dubno, ve věku 20 roků padl u Dukly.

Už 4 léta Tvé tělo tluče ve věčném spánku, ač duch Tvůj v našich srdcích žije. Se slzami v očích Tě vždy vzpomínáme. Prosíme, kdož jste jej znali, věnujte mu tichou vzpomínku. Truchlící matka, sestra a ostatní.

15. listopadu 1948 byly tomu čtyři roky od doby, kdy osudná chvíle nám vyrvala našeho drahého syna a bratra Antonína Posledníka, nar. 6. ledna 1925 v Kosarově u Dubna na Volyni. Padl v boji za vlast. Budiž ti země lehkou, drahý synu a bratře, my na tebe nikdy nezapomeneme! Rodiče, sestry a švagr.

Vzpomínáme, že 6. prosince 1947 navždy dotlouklo srdce naší drahé dcery, sestry a manželky Slavěny Chudobové roz. Štěpánkové, rotné čs. zahr. armády, narozené v obci Strovka u Lucka. Nelitostný osud zmařil její život a vyrval nám z náruče nejdraší poklad. Zemřela v nejkrásnějším věku 22 let. Kdo jste znali její milou a upřímnou povahu, věnujte ji s námi tichou vzpomínku! Drahá Slavěnko, vzpomínka na tebe nikdy v srdcích našich neuhasne.

Matka, manžel, sestry a bratři.

Hlubokým žalem sklíčení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustil náš milovaný manžel, otec a dědeček

Josef Ráza

býv. majitel kavárny a cukrárny v Rovně. Zemřel po delší nemoci v pátek dne 26. listopadu 1948 ve věku 78 let. Tělesné pozůstatky drahého zesnulého byly v pondělí dne 29. listopadu 1948 vykropeny a na berounském hřbitově k věčnému odpočinku uloženy.

Budiž mu česká země lehkou!

Manželka, syn, dcery a vnučata.

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný správce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Zatec, nám. Dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, filiálka v Zatci, telefon čís. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvem pošt a telegrafů v Praze, č. j. 1A-Gre-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Zatec. Předplatné na rok 1948 je 150 Kčs. Konto pošt. spořitelny č. 14939 a 70103 — Okresní spořitelna a záložna.